

Het Koninklijk bezoek aan Ameland, Leeuwarden en Sneek. Met vele, eigen foto's. — De feesten te Sneek. — Het middendamterrein her-
schappen in een park. — Mevr. Kath. Tingley in ons land. — Het nut van radio in de praktijk — Jac. van Looy 70 jaar.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 12 (38) 13DE JAARGANG
16 Sept. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week-
Nummer Abonné's 17½ ct.
Per kwartaal f2.25, Franco per post f2.50

HET KONINKLIJK BEZOEK AAN SNEEK

Dinsdag 8 September bracht de Koninklijke Familie een bezoek aan Sneek, ter gelegenheid van het 400-jarig bestaan der stad als vrije koopstad. Onze fotograaf maakte een aantal mooie foto's, waarvan wij er twee op deze pagina afbeelden. De overige, die behalve het koninklijk bezoek ook in beeld brengen de luisterrijke wijze waarop de Sneekers het jubileum van hun stad gevierd hebben, reproduceeren wij op pagina 8 en 9 van dit nummer. Hierboven: Een inwonerster van Sneek biedt H.M. de Koningin een bloemruiker aan. Hieronder: In verband met de feesten werd er ook een Veetentoonstelling gehouden, die door de Koninklijke Gasten werd bezocht.

KONINKLIJKE GEWEI-DRAGERS

HET EDELHERT

DOOR A. B. WIGMAN

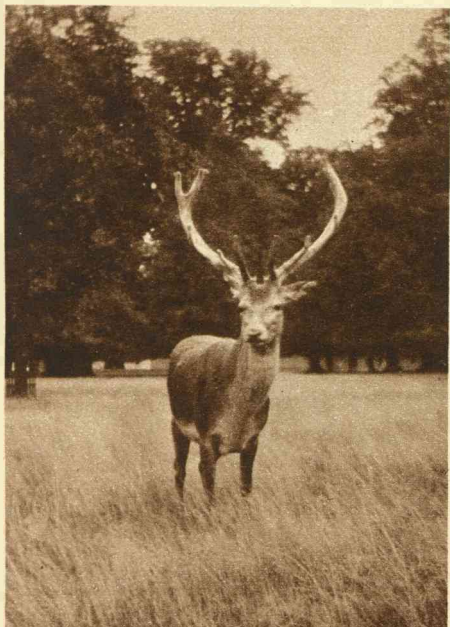

Met het naken van October heeft de herfst zijn intrede gedaan in de groote bosschen van de Veluwe. Van de Oude Hunnenschans af is dat ternauwernood te zien, want zij liggen hier nog zoo ver vandaan, dat zij een breede blauw-wende gordel lijken, die zich in welving en golving beiderzijds tot schier den einder voortzet. Maar als we over den grintweg, die zich als een gouden lint

dwars door de wijde hei slingert, snel voortwielend den rand naderen, blijkt de herfst reeds enkele kleuren van zijn bonte palet aan boom en struik te hebben gestreken, want menige blanke berk staat in glanzende praal van gulden loover, de beuken vertoonen allerlei schakeering van bruin en geel, sienna en oker, in 't blad, de hei langs de wegen hangt vol zilvergrijze bolletjes en als zacht gouden meisheshaar golft der wiegelende smeulen groei, terwijl zoo menigmaal de

felle kleur der paddenstoelen onzen blik vangt.

Vandaag heb ik u hier gebracht om den koning dezer uitgestrekte bosschen te kunnen bewonderen, wanneer 't in zijn domein het mooiste van het heele jaar is en wanneer zijn kracht en actie op het hoogtepunt staan. Want onrustig doolt in dezen hoogtijd des jaars het edelhert rond, onderneemt groote tochten om de concurrenten, die als hij, naar de gunst der hinden dingen, op te zoeken en te bestrijden en de zware stem van den forschen bok vervult nu in doffe tonen het koele herfstbosch.

Dat is hij!

Ik kan u niet zeggen, welk een fijn genot, welk een stille bekoring het verschaft, in den najaarstijd, als October gloriëert, op het edele roodwild uit te zijn en niet gaarne zou ik een jaar overslaan. De matte herfstzon schildert blanke kringeltjes op het mos en de vossenbessen, haar stralen schieten als tastbare dikke koorden door 't bladerdak der boomen en geen wolkje drijft er in den blauw-zijden hemel, dat hen daarbij belemmeren zou. Ai, hoe kruidig en pittig staat de frissche atmosfeer tusschen 't hout; hoe doet het niet deugd, de zuivere lucht diep in te ademen, zoodat de bloedklop in de polsen versnelt, de borst deint en de oogen glanzen. Is het dan wonder, dat het edelwild met zijn veel fijner zintuigen dan de grof-besnaarde mensch, den prikkel der natuur, den invloed der sfeer, evenzeer en nog nadrukkelijker ondergaat en zich sterkt om in eerlijken, openlijken strijd zich met de rivalen

te meten en, mocht het wezen, den zege te bevechten. Wanneer ge wat met de gewoonten der herten op de hoogte zijt en u kalm en rustig weet te gedragen, is het in deze dagen een niet zoo heel bijzonder geluk een der edelknapen, of wellicht een groepje ervan, te mogen observeren. Ge aanschouwt dan het mooiste, wat onze uitgestrekte vrije natuurparken der Veluwe in haar wijden schoot bergen, want het is inderdaad een indrukwekkend gezicht het trotsche hert tusschen de wuivende panaches der adelaarsvarens te zien staan, het breede gewei met de blanke einden hoog uitstekend

Edelwild.

Kapitaal hert, met roedel hinden op den vroegen herfstmorgen uit het bosch tredend.

boven 't struweel, dat de stevige loopers aan 't gezicht onttrekt, maar het hooge welgevormde lichaam voldoende vrijlaat, om te kunnen zien, dat de donkere, sierlijke kop door een roodgrijzen hals gedragen wordt, het lijf zelve wat lichter haar bezit en de spiegel, waarboven de korte staart, opvallend wit is. Intusschen zal ik u met deze beschrijving niet vermoeien; ge kunt dit allemaal in de diergaarde of een hertenkamp op uw gemak bekijken, doch daar zijn de omstandigheden niet zoo plezierig als hier. Het hert valt door 't gewei van de hinde te onderscheiden; het draagt dit in 't eerste jaar als twee enkelvoudige spitsen, 't volgend jaar als gaffel, dan met zes einden (3 aan elke stang) en zoo vervolgens. Draagt de eene stang drie en de andere vier einden dan spreekt men b.v. van een oneffen acht-einder en vanaf twaalf einden heet het edelhert kapitaal. In het voorjaar, wanneer een nieuw gewei is opgezet, wordt de bast, d. i. een beschermend, viltachtig omhulsel, aan boomen en struiken afgeveegd en wanneer ge goed uw oogen den kost geeft, zult ge zeker weleens zulk een veegboom ontdekken.

Het is voor veel dingen goed, dat het roodwild uiterst fijnontwikkelde zintuigen bezit; reuk en gehoor zijn voortreffelijk en verraden menigmaal het naderend gevaar, zoodat de snelle loopers het wild tijdig in veiligheid kunnen brengen. Thans in den bronsttijd is dat wel noodig, want de door den weidelijken jager meest geliefde periode, waarin de stoere herten om de slanke hinden vechten en krakeelen, is dan aangebroken. Ik heb daarvan eenige keeren 't een en ander gezien en kan u verzekeren, dat dit een natuurgebeuren is, om nooit te vergeten, een tafereel, door de omstandigheid van aansluitende schemering en zacht-aangloeiend maanlicht van mystieke bekoring; door de gorgelende, grollende uitdagende tonen, die over de stille boschwei burlend trillen, van een hevige opwinding; door den kletterenden aanstoot der geweien van vaak angstige beleving. In bruisenden levenslust de dreigende blanke enden van den grootschen koptooi fier achterwaarts geworpen, zoodat zij den rug raken, stormen de kapitale knapen op hun tegenstanders af en wit wolkt de heete adempluim uit wijd-open bek en neusgaten.

Als ik dat allemaal gadesla, moet ik toch met deernis overdenken, dat zij door allerlei cultuurinvloeden zoo zeldzaam zijn geworden binnen onze landspalen, ja, dat er eigenlijk nog maar één gebied in gansch Nederland is, waar zij zich door gaas noch raster gehinderd, frank en vrij kunnen bewegen, deze trotsche, koninklijke geweidragers.

JALOEZIE

NAAR 'T ENGELSCH

DOOR ALIDA VAN REYN

Mijn echtgenoot was ontzettend jaloersch, doch daar wij pas drie maanden getrouwd waren, meende ik dat die uitbarstingen van jaloersche woede wel spoedig tot het verleden zouden behoren. Ik was altijd populair onder mannen geweest en de waarheid was, dat ik een flirt was. Doch ik hield werkelijk van Glenn en nadat wij getrouwd waren, kon hij toch wel begrijpen, dat hij de eenige man voor mij was, aangezien ik anders niet met hem getrouwd zou zijn. Ik dacht, dat Glenn toch wel zou inzien, dat anderen niets voor mij betekenden. Doch niets daarvan; hij werd soms woest door mijn gedrag! Wij voerden vele gesprekken, doch ofschoon ik bemerkte, dat mijn handelwijze en Glenn's jaloerschheid ons geluk dempten, was ik te trotsch en ingebeeld om toe te geven. Op zekeren avond toen wij terugkeerden van een bal, begon Glenn:

„Je danste vaak met Joe Fraley, Toy!”

„Nu, wat zou dat? Hij is een der beste dansers.”

„Ik zag dat hij je hand trachtte vast te houden,” vervolgde hij.

„Onzin,” lachte ik.

Het eene woord haalde het andere. Voordat wij thuis waren zwom ik in tranen en Glenn's woede had het kookpunt bereikt.

Zulke geschillen kwamen gedurende dien winter vaak voor. Ik wenschte Glenn niet boos te maken, doch mijn trots deed mij niet buigen en ik flirtte, alleen om te toonen, dat ik kon doen wat ik wilde.

„Zou je dan willen, dat ik den geheelen avond in een hoek ging zitten met mijn oogen steeds op jou gevestigd?” zeide ik weleens.

„Veronderstel, dat ik nu begon te flirten met andere meisjes, zoals jij doet met andere mannen!” zeide Glenn.

„Ga je gang,” barstte ik los, want ik werd kwaad op hem. Hij had mij letterlijk van Joe Fraley weggedreven, met wien ik juist de genoegens van het komende carnaval besprak. En dat terwijl iedereen keek!

„Ik wil niet als een kind behandeld worden,” zeide ik stampvoetend.

„Je hebt evenveel verstand als een kind,” was Glenn's antwoord.

„Wel, waarom trouwde je dan in 's hemelsnaam met zoo'n dwaas?” schreeuwde ik.

Glenn antwoordde niet. Hij scheen opeens diep in gedachten verzonken.

Den volgenden morgen aan 't ontbijt vroeg Glenn: „Toy, wie was dat betooverend uitziende meisje in die roode japon?”

Ik was overbluft. Nooit te voren had Glenn een opmerking over een andere vrouw gemaakt. Dikwijls, wanneer ik hem vroeg hoe hij de japon of de diamanten van Mevrouw zoo en zoo vond, zeide hij — en dat meende hij — dat, wanneer ik er was, hij geen oogen voor anderen had. Ik was daarom te verrast om te antwoorden.

Hij vervolgde:

„Zij zat naast mij, toen jij de fox-trot danste. Zij vertelde mij, dat Joe Fraley haar naar het bal had vergezeld.”

„O, je bedoelt Gypsy Flynn. Zij komt uit Ierland.”

„Ken je haar? Ik zou graag eens aan haar voorgesteld worden.”

„Ja, ik ken haar,” antwoordde ik zonder veel enthousiasme.

Ik had deze Miss Flynn gesproken. Joe Fraley had haar aan mij voorgesteld en onmiddellijk had ik die antipathie gevoeld, die een kleine blonde heeft tegen een groote brunette. Gypsy Flynn had groote, donkere oogen, die op mij schenen neer te zien.

Nu dat Glenn haar opgemerkt had, voelde ik, dat ik haar haatte.

„Zij schijnt zeer amusant. Zij is een actrice; heeft in de „Follies” gespeeld,” vertelde zij mij.

„Vraag haar eens hier, Toy! Zij blijft hier eenige weken,” zeide mijn echtgenoot in één adem.

„Natuurlijk.”

Doch nadat Glenn weg was, voelde ik mij tamelijk terneergeslagen. Het was de eerste keer sinds ons huwelijk, dat hij vergat mij een kus te geven.

Dienzelfden avond zag ik op een partijtje Joe Fraley en Gypsy Flynn.

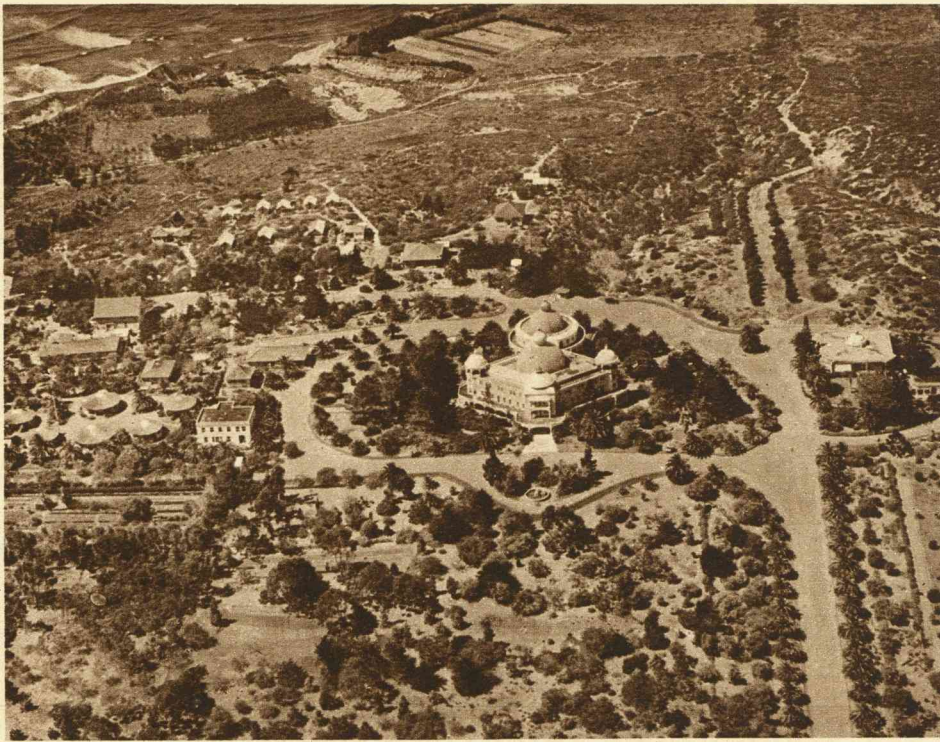
Ik kon het niet helpen, dat ik met misnoegen zag naar haar sierlijk figuur en ik begreep, dat geen enkele man voor haar charme blind was.

Joe Fraley kon zijn oogen niet van haar afwenden. Later toen ik Joe begroette wijdde hij ternauwernood eenige aandacht aan mij. Dit was de eerste keer in mijn

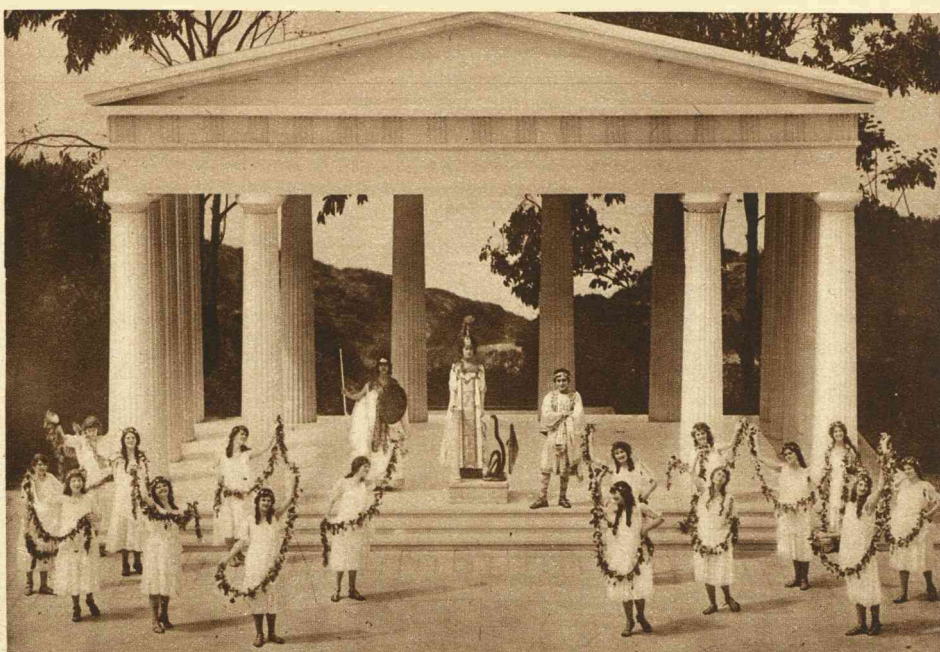

Mevr. Kath. Tingley.

Mevr. Katherine Tingley, de leidvrouw van de Universele Broederschap en het Theosophisch Genootschap, waarvan de hoofdzetel gevestigd is te Point Loma (Californië), waar zij haar thans reeds beroemde Raja-Yoga-School (zie de foto's hieronder) heeft gesticht, bevindt zich sedert eenige maanden wederom in Europa. Zij bezocht Zweden, waar zij het vorige jaar op het eiland Visingsö een Raja-Yoga-Zomerschool opende, vertoefde daarna geruimen tijd in Duitschland, eveneens om voorbereidingen tot de stichting eener school te treffen, waartoe verschillende vooraanstaande personen op onderwijs-gebied haar hadden uitgenoodigd, woonde de voorlaatste week het 24e Congres voor den Wereldvrede te Parijs bij als presidente van het Parlement voor Vrede en Universele Broederschap en bezocht de vorige week met een aantal Raja-Yoga-Studenten ons land. Men moet zeker eerbied hebben voor de werkkraft van deze vrouw, die ondanks haar hoogen ouderdom — zij is 73 jaar — niet tegen de vermoeienissen van een dergelijke reis opziet en nog den tijd vindt de zaken van de Universele Broederschap-Organisatie over de geneeie wereld te besturen, belangstellenden te ontvangen, redevoeringen te houden, boeken te schrijven en duizend dingen meer.

Point Loma met de Raja-Yogaschool in vogelvlucht.

Leerlingen van de Raja-Yogaschool tijdens de uitvoering van den Dans der Eumeniden of Schikgodinnen in Kath. Tingley's Theater te Point Loma. Op den achtergrond Athena en Orestes. — Op de Raja-Yogaschool wordt behalve aan het gewone onderricht ook veel tijd besteed aan de vorming van het karakter. Men tracht dit laatste o.a. te bereiken door de leerlingen in direct contact te brengen met de schoonheid zooals deze tot uiting komt in muziek, literatuur en tooneel.

leven, dat ik de blikken van een man niet aan mij geboeid kon houden.

En haar manier van flirten! Ik had gewild dat Glenn er bij was geweest, dan zou hij spoedig bemerkt hebben, hoe weinig reden hij had mij te berispen.

Juist op dat oogenblik voegde Glenn zich bij ons. Hij was vroeg van kantoor thuis gekomen.

Dit verwonderde mij zeer.

Ik had hem zoo vaak gevraagd eens vroeger thuis te komen, doch hij had altijd beweerd geen tijd te hebben.

„Zoo Mr. Fisher!” Zij was een en al glimlach toen zij mijn man begroette.

„Hallo, Toy,” was Glenn's koele begroeting aan mij. Ik voelde mij spoedig trois deuxième.

Glenn en Joe Frasey waren een en al aandacht voor Miss Flynn.

Ik vocht tegen de tranen, die in mijn oogen opwelden, want ik was liever gestorven, dan dat zij ze zien zou.

Toen wij naar huis reden hoorde ik Glenn nog tot Gypsy Flynn zeggen:

„Niet vergeten, hoor. Den volgenden keer doen wij den eersten dans.”

Den volgenden dag na het diner zeide Glenn:

„Toy, hoe zit het met de soirée vanavond?”

Het was de eerste maal, dat hij over uitgaan sprak. Geregeld kwam hij 's avonds vermoeid van kantoor thuis. Hij genoot dan van een stillen avond met zijn pijp, de krant of een detective-roman. Ik was degene, die hem er toe moest aansporen mede te gaan.

Dien avond wist ik, dat het Gypsy Flynn was, die hem van huis dreef.

Ik trachtte mij koel en onverschillig te doen voorkomen.

„Ik heb een beetje hoofdpijn, Glenn. Als je er niets op tegen hebt, wilde ik vanavond liever thuis blijven.”

„Het is zeker wel goed, dat ik dan alleen ga, hè?”

Ik was buiten adem van verwondering.

„Wel, eh . . . natuurlijk,” stamelde ik.

Toen ik Glenn zag opstaan en de kamer verlaten, kon ik nauwelijks mijn oogen gelooven.

Hij ging werkelijk — mij hier latend — had een afspraak met die vrouw!

O, ik begreep alles. Ik hoorde immers de afspraak! De voordeur sloeg dicht. Glenn was eenvoudig weggegaan zonder mij te groeten!

Gedurende eenige oogenblikken was ik zoo verbluft, dat ik mij noch bewegen noch denken kon. Donkere wolken schenen zich boven mijn hoofd samen te pakken. Wij waren nog geen jaar getrouwd en nu was Glenn al ontrouw, zocht ergens anders verstrooiing. De glimlach van een andere vrouw was voor hem meer, dan al mijn liefde. Ik weende bitter.

Tegen tien uur ging de telefoon.

Ik strompelde miserabel door de kamer en luisterde.

„Hallo, Toy!” Het was Glenn. „Ik kom naar huis en breng eenige kennissen mede. Ik wil hen eenige nieuwe nummers laten hooren.”

Hij belde af, voordat ik zelfs bezwaren kon maken en hem zeggen, dat mijn beetje hoofdpijn, dat gefingeerd was, werkelijkheid was geworden.

Ik bekeek mijzelf in den spiegel. Mijn gezicht was bleek en betraand. Mijn oogen waren rood en mijn neus was gezwollen. „Ik zal naar boven gaan, ik wil geen van zijn vrienden ontmoeten.”

Zooals ik er uitzag zou ik die groote, knappe Gypsy Flynn niet willen ontmoeten. Het contrast tusschen ons zou te veel in haar voordeel zijn.

Ik ging langzaam de trap op naar mijn kamer, waarop ik zoo dikwijls naar beneden was gesneld om Glenn tegemoet te gaan.

Doch die dagen waren onherroepelijk voorbij.

Hoe waar was het, dat wittebroodsweken zoo spoedig eindigen! En ik — gelijk vele dwaze vrouwen, had geloofd, dat onze wittebroodsweken altijd zouden voortduren!

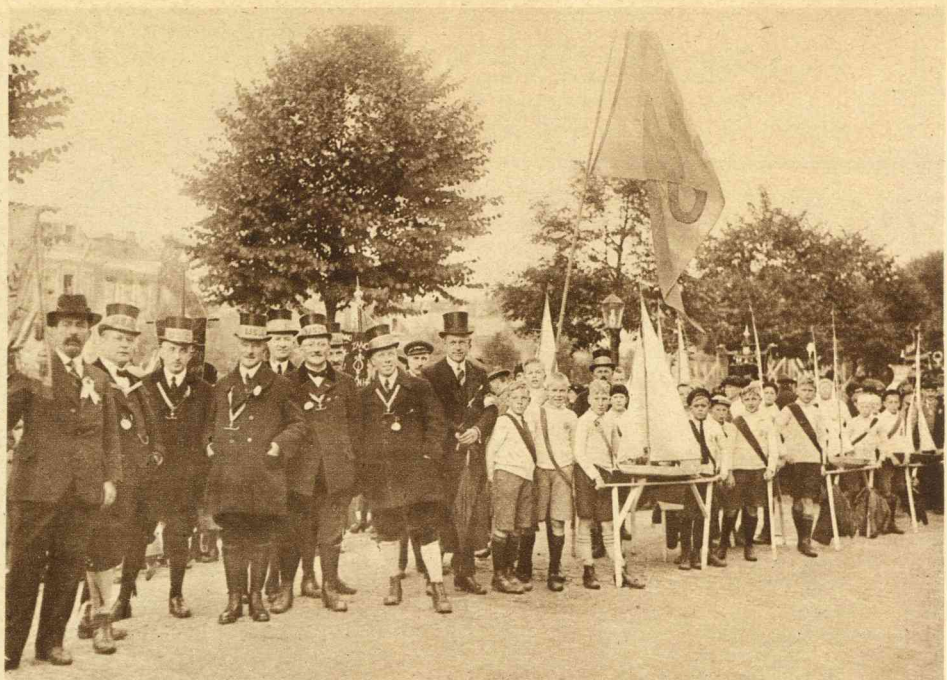
Doch mannenliefde is voorbijgaand: een ander gelaat en het oude gezicht is vergeten.

Ik wierp mij op mijn bed. Opeens hoorde ik het getoeter der auto's die den weg afkwamen. Glenn had zijn vrienden uitgenoodigd. Hun vroolijke stemmen vervulden het huis. Wel, laat hen lachen! Toen hoorde ik Glenn's stem helder en duidelijk:

„Mijn vrouw gevoelde zich niet goed. Zij zal naar bed gegaan zijn.”

Ik zat opeens rechtop. Hoe gemakkelijk en hoe licht verklaarde hij mijn afwezigheid!

Ongetwijfeld verlangde hij niet naar het bijzijn van zijn vrouw; het gaf hem grooter vrijheid zich met Gypsy Flynn te onderhouden. De gramfoon begon te spelen.

Het Koninklijk bezoek aan Leeuwarden.

Terugkomend van Ameland (zie de foto's op pag. 8 en 9 van dit nummer) heeft de Koninklijke Familie op Dinsdag 8 Septembereen bezoek gebracht aan de Friesche hoofdstad, waar jong en oud ondanks den stroomenden regen, op de been was om den Hoogen Bezoekers een enthousiaste ontvangst te bereiden. — Onze foto's geven, hierboven links: H. M. de Koningin inspecteert de voor het Gouvernementsgebouw opgestelde eere wacht. Rechts: Op het Zaailand defileerden een aantal verenigingen voor de Koninklijke Familie. Een groep leden van Zeil- en Schaatsenrijdersverenigingen.

Hij en zij hadden hun eersten dans. Glenn hield haar in zijn armen, die andere vrouw!

Ik kon het niet langer uithouden. Ik sprong op en ijelde naar de deur en opende die.

Ik hoorde Joe Fraley zeggen:

„Kom nu, Gypsy. Glenn heeft je nu lang genoeg gehad!” Zij waren over haar aan 't twisten, Joe en mijn echtgenoot. En ik! Ik was vergeten. Ik was geheel uit de gedachten van Glenn weggevaagd, alsof ik niet bestond.

Doch ik moest er bij zijn. Ik was zijn vrouw en het was mijn huis. Ik zou naar beneden gaan en de mij toekomende plaats aan Glenn's zijde innemen. Ik poederde mijn neus, maakte mijn haar op en trok mijn mooiste japon aan.

Ik ging toen resoluut naar beneden. Hoe ik ook rondkeek, Glenn en dat Flynn-wezen kon ik niet zien.

Toen ik de hall doorliep zag ik door het venster twee figuren in den tuin.

Ik kwam dichterbij en zag dat het Glenn en Gypsy waren. De maan kwam juist achter den kerkstoren te voorschijn. De kerk waar Glenn en ik getrouwd waren! Zij keken naar de maan. O, hoe kon hij het doen? Nog niet lang geleden hadden wij daar tezamen gestaan in het zilveren licht. Hij had mij in zijn armen genomen en gezegd, dat hij mij altijd zou liefhebben.

Wat was dat?

Zij had haar arm om zijn hals geslagen en keek hem in de oogen. Hij boog zijn hoofd. Hij was van plan die andere vrouw te kussen!

Ik kon mijn oogen niet gelooven. Ik zonk terug en snelde wanhopig naar mijn kamer.

Het was voorbij! Liefde — zelfs het leven scheen ten einde. Toch, hoe kon het waar zijn? Onze liefde scheen zoo sterk, zoo zeker. Was het mogelijk, dat het slechts een valsche droom was geweest, zoo ledig, dat alleen de glimlach van een vreemde dien droom verstoren kon?

Wanneer alles den mensch verlaten heeft, schijnt de trots toch te zegevieren. De trots nu hielp mij. Indien hij mij niet langer noodig had en niet liefhad, wilde ik heengaan.

Hij zou dan vrij zijn — vrij om naar die vrouw te gaan.

Ik stond op en begon eenige dingen bij elkaar te pakken.

Ik zou een koffer nemen en het huis verlaten. Ieder ding, dat ik aanraakte, veroorzaakte mij hevige pijn.

Ik hoorde stemmen in de hall, de auto's reden weg. Ik sloot mijn koffer, trok een donkere japon aan en zette mijn hoed op.

Ik besloot naar tante Margaret te gaan in Newcastle. Zij zou blij zijn mij bij zich te hebben. Haar zachte, moederlijke nabijheid zou mij goed doen.

uit de duisternis en pakte mij bij mijn pols.

„Toy, waar ga je heen?”

Het was Glenn. Zelfs voordat ik hem zag herkende ik den forschen greep van zijn hand.

Ik rukte mij los.

„Ik ga weg.”

„Waarom?” vroeg hij.

„Waarom! Ik zou denken, dat je dit wel wist. Vanavond zag ik — dat je die Gypsy Flynn kuste.”

„Zeker. Ik wilde, dat je mij zoudt zien. Ik speelde heel zorgvuldig.”

Ik staarde hem aan.

„Luister, Toy, zoolang wij getrouwd zijn heb je mijn leven tot een hel gemaakt, door mijn jaloezie steeds op te wekken. Je weet hoe ik dacht over jouw flirten met andere mannen, doch je deed niets om daarin verandering te brengen. Het was niet, dat ik je niet vertrouwde, doch je was van mij, en ik had je zoo lief, dat ik geen anderen man naast je kon zien.”

Hij trok mij naar zich toe en hield mij zoo vast in zijn armen, dat ik nauwelijks kon ademen. Ik was te gelukkig om dit erg te vinden. Ik had hem niet verloren. Hij had mij nog lief.

„Mijn arm, klein meisje,” zeide hij, „ik heb je ongeveer vierentwintig uur een proef van de hel gegeven, welke ik gedurende maanden heb ondervonden.”

Hij droogde mijn tranen.

„Doch je behoefde niet naar onze maan boven onze kerk te kijken, toen je haar wilde kussen.”

„Dwaas kind! Ik wees Gypsy de kerk, waar zij en Joe Fraley de volgende maand zullen trouwen. Ik kuste haar als de eerste man, die haar gelukwenschte, omdat ik je wakker wilde maken. Geen huwelijk kan gebouwd worden op een fundament van twist

en tweedracht. Ik moest daar een einde aan maken, en voor 't geluk van ons beiden deed ik dit, wat mij 't beste leek. En nu,” hij pakte mij op in zijn armen en droeg mij terug naar huis, „vangt opnieuw een gelukkig leven voor ons aan.”

„Jij kon haar onmogelijk optillen en in je armen dragen,” fluisterde ik, mij tevreden tegen hem aan nestelend.

„Wie?”

Zijn kus en zijn antwoord overtuigden mij, dat Gypsy Flynn reeds een vergeten episode voor hem was, doch het flirten had ik daarna geheel verleerd.

„Kan dat?”

Een scène uit bovenvermeld stuk, dat door het Rotterdamsch Hofstad Tooneel voor het voetlicht werd gebracht. V.l. n. r.: Joh. Koster-Kok — Mad Vilvet; Annie v. d. Lugt Melsert-v. Ees — Marianne Saulnières; Rie Gilhuys — Monique; Piet Bron — Valetin; Cor v. d. Lugt Melsert — Dr. Vincent Saulnières.

Ik snelde mijn kamer uit. De trappen waren donker en ik bemerkte, dat alle lichten uit waren.

Dus Glenn was weg.

Toen wist ik, dat ik gedurende den tijd, dat ik mij gekleed had om weg te gaan, gehoopt had, dat hij nog thuis zou zijn en niet met de andere was weggegaan.

Ik strompelde naar de deur, wierp die wijd open en keek om mij heen. Ik verliet mijn huis, het huis, dat ik zoo had liefgehad.

Voordat ik eenige stappen gedaan had verscheen een hand

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112^u, Amsterdam.

Uiteenzetting der verschillende spelen, zooals die in art. 16 van het reglement genoemd zijn. (Vervolg.)

Een volgend voorbeeld geeft aan dat A als het ware gedwongen wordt 120 punten te annoncereen. Nadat het spel afgespeeld is komt B tot de ontdekking dat het maar goed was dat A speelde, omdat de troeven ongunstig voor B verdeeld waren.

Gegeven was als volgt:

A	B
Ruiten 10.	Harten Heer, Aas.
Klaveren 7, 10, Heer.	Ruiten 7, 8, 9.
Schoppen 7, 8, 9, 10.	Schoppen Boer, Vrouw, Aas.
D	C
Harten 8, 9, Vrouw.	Harten 6, 7, 10, Boer.
Ruiten Boer, Aas.	Ruiten Vrouw.
Klaveren 9, Boer.	Klaveren 8, Vrouw, Aas.
Schoppen Heer.	Kijkaart: Ruiten Heer.

A kondigt 100 punten aan, B 110, C en D passen. Nu werd A gedwongen 120 p. te annoncereen, wat ook geschiedde. B past. A mocht dus spelen; kondigde aan Schoppen troef, vierkaart en vroeg Klaveren Aas als maat mede. Indien wij als volgt rekenen: A 120 p. min 50 p. roem blijft 70 p., die A en zijn maat moeten maken om te winnen, dan moeten de tegenspelers 77 p. maken om A en zijn maat te laten verliezen.

Het spel werd als volgt afgespeeld:

1e Slag: A Schoppen 7 om te zien hoeveel troeven er op den eersten slag komen, want speelt A Schoppen 9 dan is er kans dat er hooge troeven bij de tegenspelers zitten en A is in de troeven dan uiterst zwak. B Schoppen Vrouw, C Harten 6. D Schoppen Heer. (D is aan den slag). A wist evenwel niet wie de maat is, daar D den slag nam met een hogere troef.

2e Slag: D Harten 8. A Schoppen 8. B Harten Heer. C Harten 10. (A is aan den slag.) C neemt den slag op waardoor het blijkt dat A en C maat zijn.

3e Slag: A speelt nu Klaveren Heer. B Ruiten 7. C Klaveren 8. D Klaveren 9. (A is aan den slag.)

4e Slag: A Klaveren 7. B Ruiten 8. C Klaveren Aas. D

Klaveren Boer. (C is aan den slag.)

5e Slag: C Klaveren Vrouw. D Ruiten Boer. A Klaveren 10. B Schoppen Aas. (B is aan den slag.)

6e Slag: B Harten Aas om A te dwingen te troeven. C Harten 7. D Harten Vrouw. A Schoppen 9. (A is aan den slag.)

7e Slag: A Ruiten 10. B heeft de troeven gesteld en merkt dat er 6 gespeeld zijn en speelde Ruiten 9. C Ruiten Vrouw. D Ruiten Aas. (D is aan den slag.)

8e Slag: D Harten 9. A Schoppen 10. B Schoppen Boer. C Harten Boer. (De slag is voor B.)

Tellen wij nu het aantal punten door B en D gehaald dan komen wij op 86 p. plus 5 van den laatsten slag en 3 van de kijkaart maakt 94 punten. Wij hebben reeds geschreven dat 77 p. verloren was, dus bleef er voor A en D alleen betalen over. Was de troef eenigszins gunstiger verdeeld geweest dan zou A en D wellicht gewonnen hebben.

Het spel had natuurlijk anders afgespeeld kunnen worden, maar juist omdat het zóó voorgekomen is, daarom namen wij dit voorbeeld.

(Wordt vervolgd.)

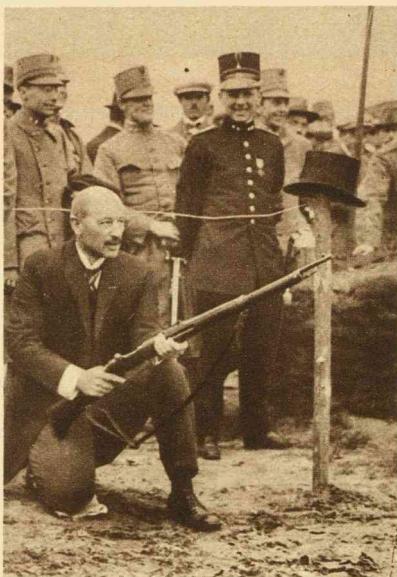
De Landbouwfeesten te Oudewater

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de afdeling Oudewater en Omstreken van de Hollandsche Mij van Landbouw is er de vorige week te Oudewater een historische optocht gehouden voorstellend den intocht van Philips den Schoone (1) en Johanna van Navarre (2). — De beide hoofdpersonen na hun blijden intocht.

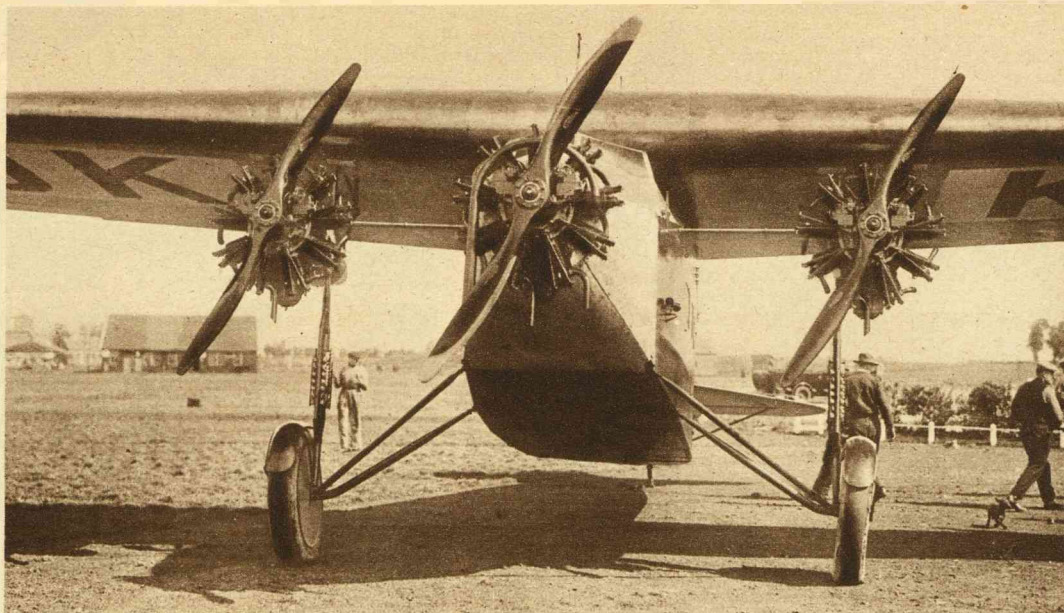
Het 600-jarig bestaan van Enschede

Groep gecostumeerden uit den historischen optocht, ter gelegenheid van het 600-jarig bestaan van Enschede de vorige week gehouden.

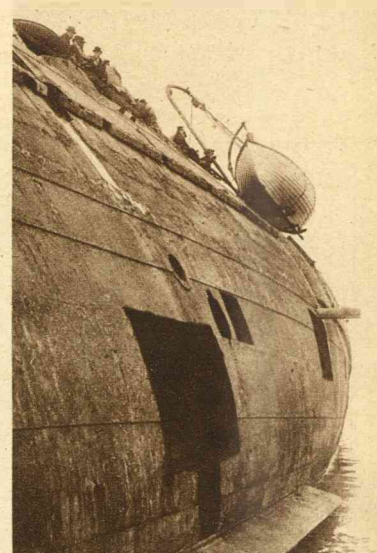
De minister van oorlog,

Z. Exc. Lambooy, opent met het eerste schot de schietwedstrijden, die den 8en September op de Meilickerheide (bij Roermond) zijn gehouden ter viering van het 10-jarig bestaan van het Landstormcorps Limburgsche Jagers.

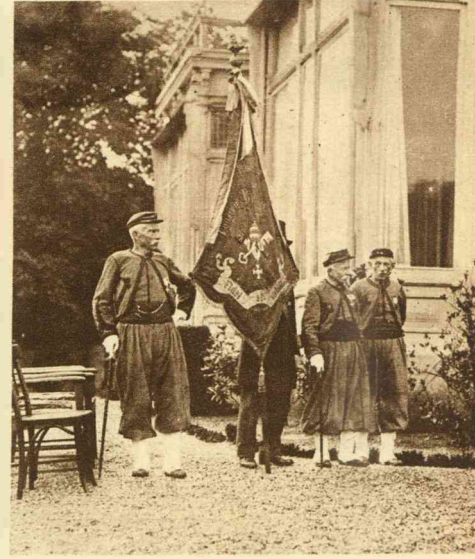
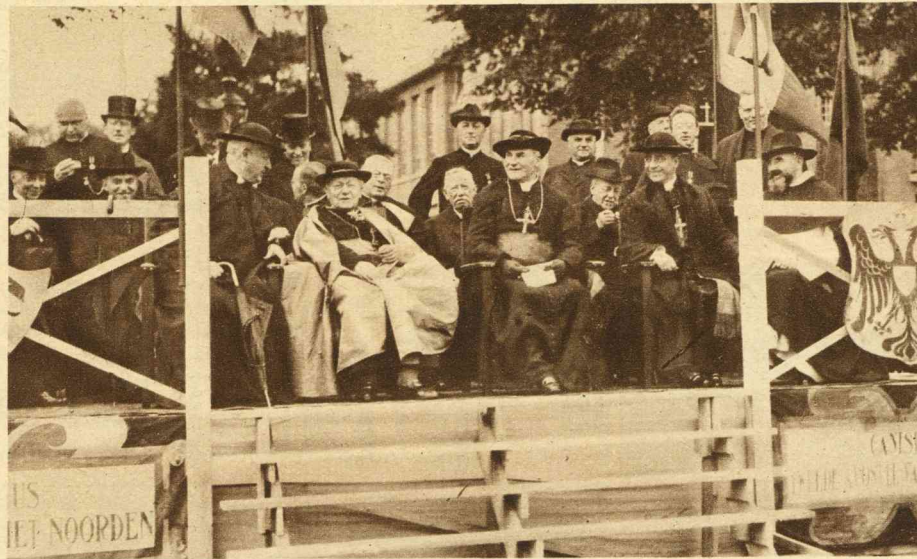
Fokkers driemotoren-vliegtuig

Op het vliegveld Schiphol heeft de heer Fokker de vorige week een aantal wel-geslaagde demonstraties gegeven met zijn nieuwste vliegtuig, een driemotoren-vliegtuig voor Amerika bestemd.

Een praktische uitvinding

De heer A. P. Schat, officier zee-waarnemer van den marine-luchtvaartdienst, gaf de vorige week op het wrak van de nabij Petten indertijd gestrande „Prince George” een demonstratie met zijn vinding om vanaf een schip met zware slagzij, zonder gevaar van kanteelen of stuk-slaan, een reddingsroep in horizontalen stand te water te laten.

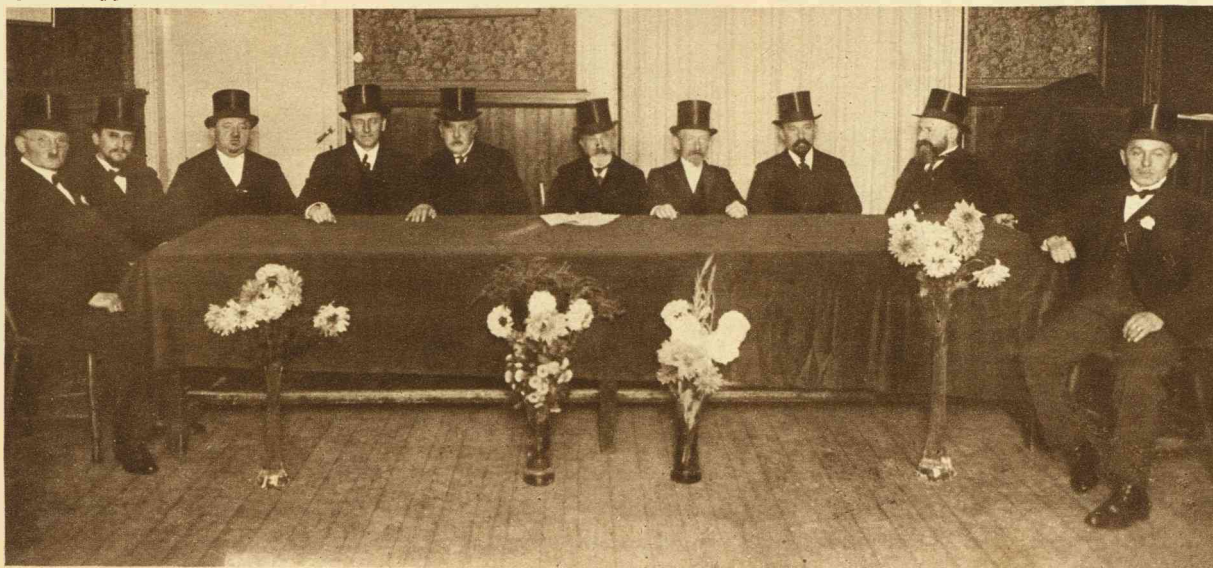
De Canisiusfeesten te Nijmegen

In aansluiting met de reeds in ons vorige nummer gebrachte foto reproduceeren wij hierboven nog een drietal kiekken. *Links:* Prof. De Langen-Wendels (x) houdt een rede voor het gebouw van de R. K. Universiteit. *Midden:* De bij de huldiging der 5000 schoolkinderen aanwezige hoogwaardigheidsbekleeders op de officiële tribune. V. l. n. r.: Mgr. Eras, Mgr. Callier, Kardinaal v. Faulhaber; Z. Exc. Mgr. Schioppa, Internuntius. *Rechts:* een drietal oud-Zouaven met hun vaandel, luisterend naar de toespraak van Prof. De Langen-Wendels.

P. C. G. A. Wijkmans

Den 13en September herdacht de heer P. C. G. A. Wijkmans te Leiden den dag, waarop hij voor 25 jaar benoemd werd tot onderwijzer bij het Openbaar Onderwijs te Leiden. Den eersten Aug. 1914 overgegaan bij de Gemeente-administratie, werd de heer Wijkmans 14 Mei 1923 als Commies eerste klasse benoemd tot chef van de Gemeentelijke Steunverleening en 25 Dec. 1924 tot Directeur van den Gem. Dienst voor Sociale Zaken.

Het Kerkbestuur van de de vorige week officieel in gebruik genomen tweede Synagoge te 's-Gravenhage.

J. Beekman

De heer J. Beekman, burgemeester van Zandvoort, die tegen 15 October a.s. zijn ontslag als zoodanig heeft aangevraagd.

Het Koninklijk bezoek aan Ameland.
Maandag en Dinsdag 7 en 8 dezer heeft H. M. de Koningin, vergezeld van H. K. H. Prinses Juliana en Z. K. H. Prins Hendrik, een officieel bezoek gebracht aan het eiland Ameland. — Op de foto hierboven ziet men de Koninklijke Familie, in gezelschap van den burgemeester van Nes (*), door het dorp wandelen.

Het Koninklijk Bezoek

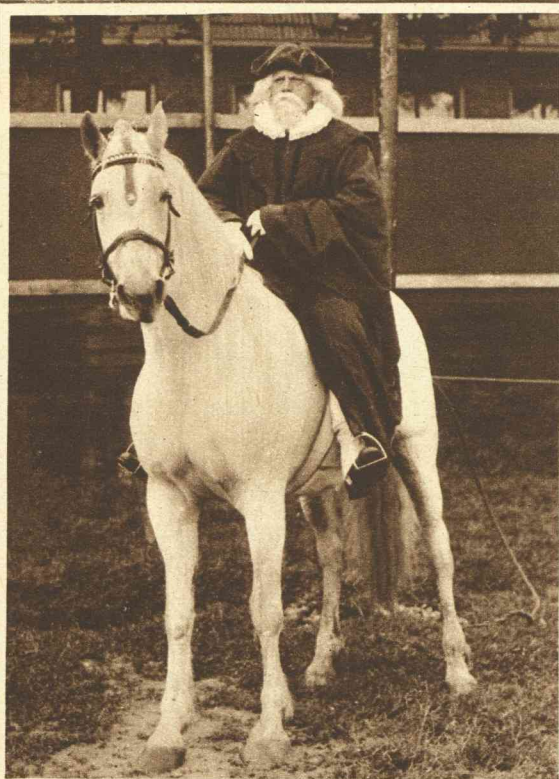

Het Koninklijk beek aan Ameland.
Daar de stand van het water niet toeliet, dat de Koninklijke familie te voet tocht in een botwagen gemaakt.

De feesten te Sneek.

Van 8—10 September heeft Sneek op feestelijke wijze het feit herdacht, dat de stad vier eeuwen geleden tot vrije koopstad werd verklaard. De feesten werden Dinsdagmorgen ingezet met een reveille, geblazen door een kwartet van het eerste regiment huzaren te Amersfoort.

De feesten te Sneek.

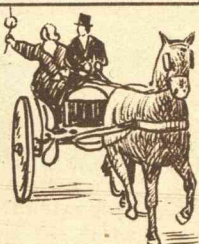
Een der hoofdpersonen uit den historischen optocht, Dinsdag 8 dezer gehouden: Dr. Kempe van Martena, Keizerlijk Ridder en Raad van Friesland.

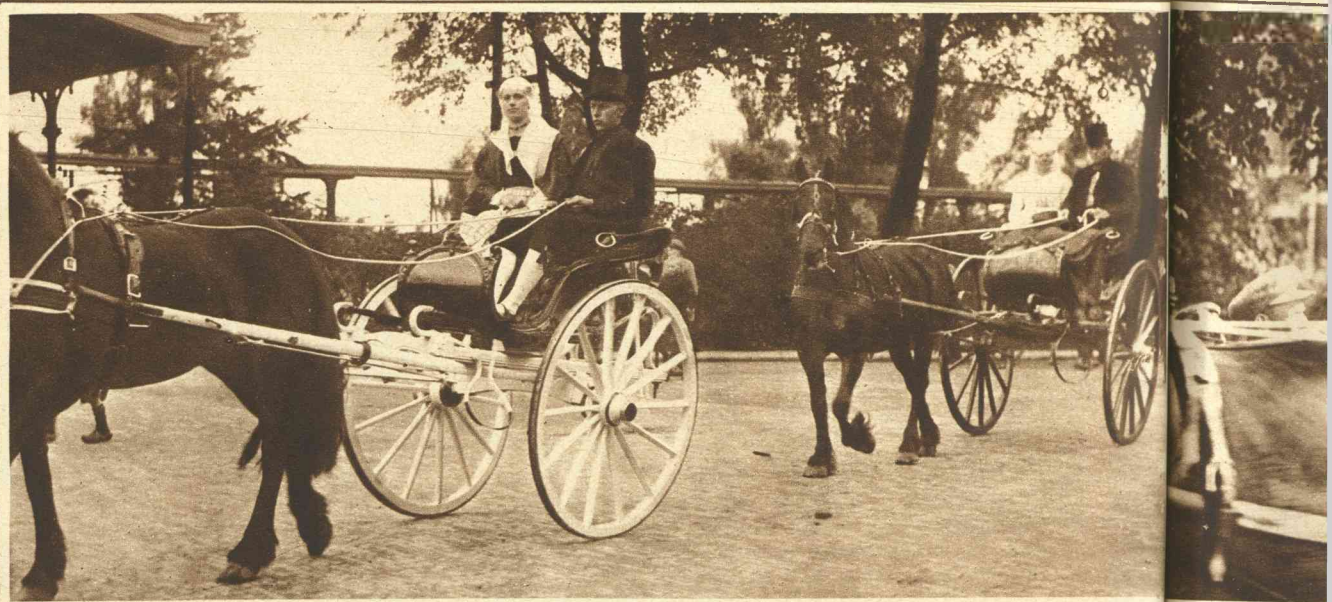
Het Koninklijk bezoek aan Sneek op Woensdag 11. — De Hout verlaten het herestaathuis.

De ringrijderij in oud-Friesch costume te Sneek. Een keurig uitgedost paartje in een fraaie ouderwetsche sjees.

DE FEESTEN

De ringrijderij in oud-Friesch costume te Sneek. De deelnemers aan het ringsteken begeven zich in optocht naar het feestterrein.

K BEZOEK AAN FRIESLAND

oninklijk bezoek aan Ameland.

dat de Koninklijke familie te voet over de pier naar het eiland ging, werd de
cht in een boerewagen gemaakt.

Het Koninklijk bezoek aan Ameland.
De Koninklijke Familie tijdens het bezoek aan het dorpje Ballum. Met een (x) de Burgemeester.

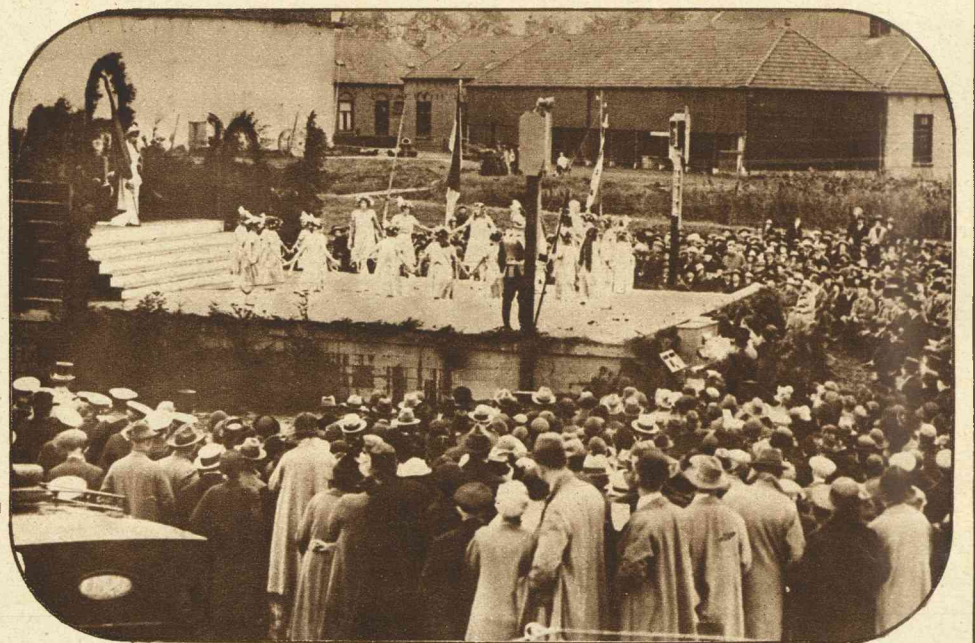
Koninklijk bezoek aan Sneek

l.l. — De Hooze Gm verlaten het fraaie, pas
gerestaureerde lathuis.

De feesten te Sneek.

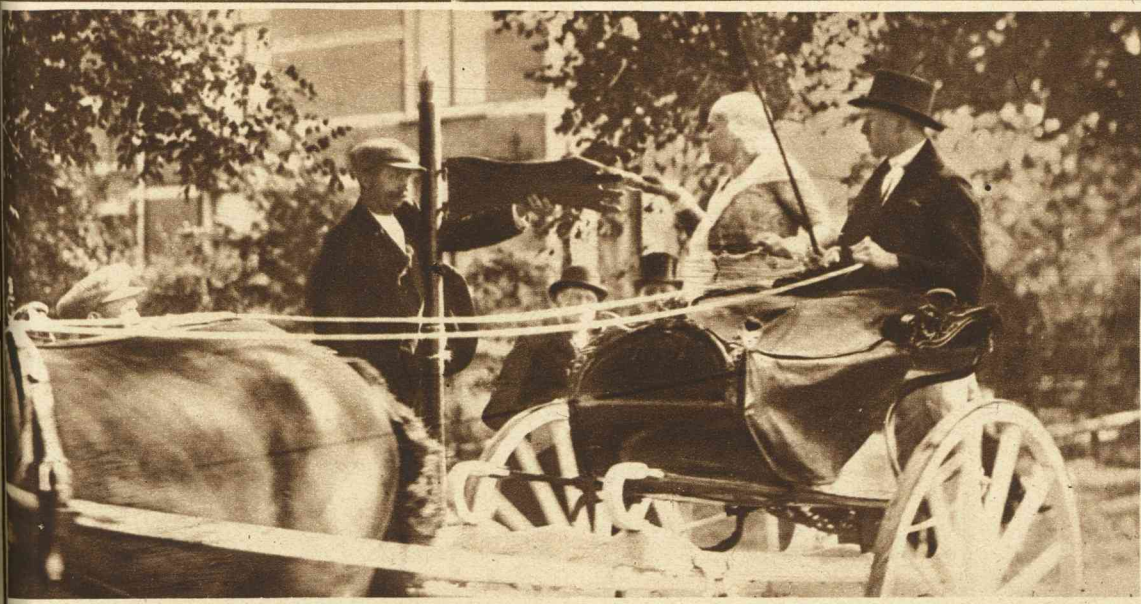
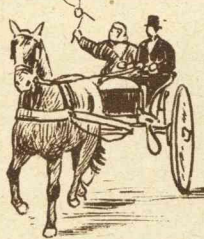
George Schenk van Tautenburgh, Keizerlijk Stad-
houder van Friesland, een der hoofdpersonen uit
den optocht.

De feesten te Sneek.

Een kijkje tijdens de uitmuntend geslaagde opvoering voor de Koninklijke Gasten
van het symbolieke spel „Fryske Klanken”.

TE SNEEK

De ringrijderij in oud-Friesch costuum te Sneek.
Een Friesche schoone tijdens een gelukkigen stoot.

De ringrijderij in oud-Friesch costuum te Sneek.
Even poseeren voor den fotograaf van „Panorama”!

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

Ze keerde zich tot hem met saamgenepen lippen. Het was nog te zien, dat ze eens een knappe vrouw geweest was, van een gewoon behoorlijk soort; maar de ijzerharde ondervinding had zich in haar ziel gevretten, en haar verouderd en verlept.

„En dan moet jij zijn graf graven,” riep zij bitter uit, „als een blinde, niet méér wetend, dan je meester je wenscht te vertellen, van wat hij gedaan heeft en wie hij is. Maar ik zeg je, Bill, ik die den armen kerel verpleegd heb, en die geluisterd heb naar zijn ijlen, dat dit een wankel baantje is! Hem levend te verbergen, dat gaat nog, maar dit... Wie zal zeggen, als het eens aan 't licht komt, dat er geen moord achter zit? En dat Mr. Danvers hem niet opgeruimd wou hebben? En dat jij en ik ervoor betaald werden?” Haar stem zonk tot gefluister, angstig en gebelgd.

„Moord! onzin, vrouw!” Hij kwam dicht bij haar en legde een plumpe hand op haar schouder. „Wie praat over moord? De meester is er bijzonder op gesteld, dat hij in leven blijft. Ik weet niet waarom, maar dat is een feit. Je kunt mij gelooven op mijn woord.”

„Ik zou iets hechters wenschen dan jouw woord,” zeide zij scherp, toen, ziende dat hij terugdeinsde, voegde ze er berouwvol aan toe: „Neen, neen, Bill, dat had ik niet mogen zeggen. Je zult tegen mij niet liegen, dat geloof ik, maar hij daarboven” — weer de trotsche, booze beweging — „wie weet wat hij eigenlijk weet of wenscht? Wij zeker niet. Wij worden betaald om zijn smerig werk te doen en onzen mond te houden, en als er kwade dingen gebeuren, waar blijven wij dan?”

Haar uitbarsting deed hem een oogenblik zwijgen. Boven hun hoofd hoorden zij de stappen van hun werkgever en het openen van een raam. Het vreeselijke ijlen van den zieke deinde nog steeds, hoewel het wat zwakker werd. Soms scheen het geheel weg te sterven.

„Hij behandelt ons toch op zijn minst goed,” ging de man verder. „En, Carrie... hij is een goed vriend geweest voor ons allebei.”

„Vind je?” Ze keek hem aan met gemengde gevoelens van ongeduld en twijfel. „Soms, dan verbaas ik me wel eens! O, ik weet, dat het mooi, prachtig en edelmoedig klonk. Ik heb er ook eens zoo over gedacht. Maar iedereen zou toch...” ze aarzelde.

„Ga door,” zeide hij norsch. „Iedereen zou me naar de bajes gestuurd hebben voor wat ik gedaan heb. Dat is allemaal waar; dan zou jij de vrouw van een geknipten vogel zijn geweest.”

Zij beet op haar lip; een zacht rood was op haar magere wangen, terwijl haar oogen rustten op het gemelijk, verworpen gezicht van haar man. Langzamerhand begon zij zich af te vragen, of die onverwachte goedertierenheid van Simon Danvers voor een knoeienden employé wel zooveel dank verdiende.

De overtuigende bewijzen van die eene oneerlijke daad uit wanhoop, waartoe schulden en slecht gezelschap William Sanderson gedreven hadden, bestonden nog. Zij waren nog steeds bij machte, om de hoop van den ex-stalknecht, om nog eenmaal een eerlijk beroep uit te oefenen, totaal den bodem in te slaan. Danvers had er nooit op gezinspeeld, dat hij er gebruik van zou maken. Zijn houding was geweest die van een verdraagszaam rechter, die den beklaagde nog eenmaal een kans geeft; maar de arme kerel wist, hoewel hij dezen kant van de zaak ontkende in de gesprekken met zijn vrouw, dat Danvers hem gespaard had... op voorwaarden.

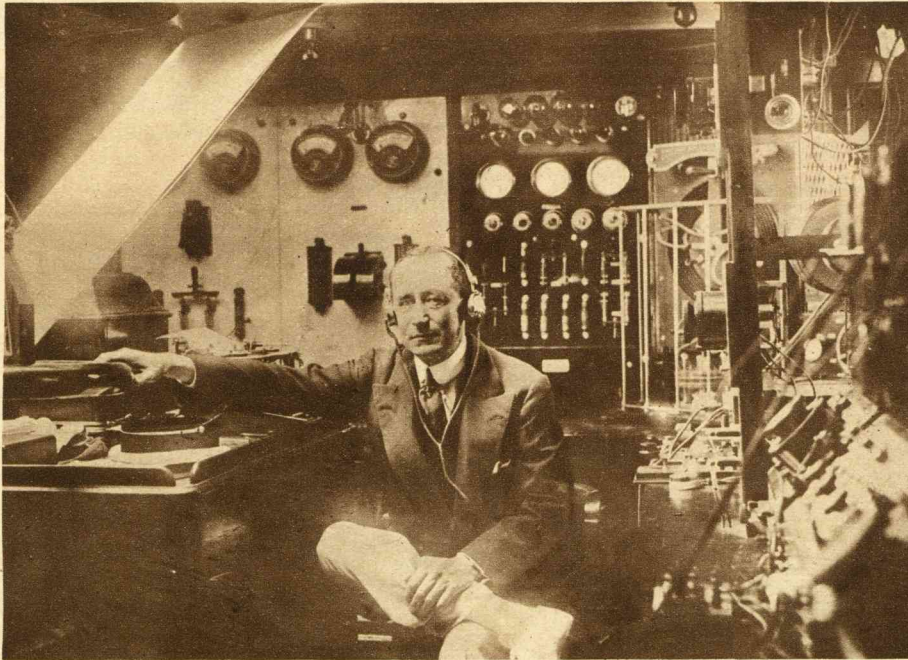
En Caroline Sanderson wist dat ook. Het vermeerderde den angst en afkeer waarmee ze, echt vrouwelijk, steeds den éenen man, die van den misstap van haar man afwist, gezien had, in weerwil van zijn ongewone goedertierenheid.

Ze zwen, en ook in de kamer boven was stilte. Het

ijlen van den zieke had opgehouden. Mrs. Sanderson zat in de vensterbank en leunde achterover, haar grove werkhanden gevouwen over de knieën, en langzamerhand zonk haar hoofd voorover op haar borst en ze sliep. Haar man stak een pijp op en nestelde zich in een leunstoel. Hij strekte zijn beenen uit en bekeek ze somber, terwijl hij de bedompte kamer met goedkoopetabakswalm vulde.

De wijzers van de staartklok kropen over de witte plaat; een uur ging voorbij, en daarna nog een. Buiten was het heldere maanlicht verflauwd en weldra kwam dat grijze morgenuur, waarin alle leven op zijn laagst is en men, zelfs midden in den zomer, een koude rilling over den rug voelt loopen.

Van boven kwamen weer geluiden neer, maar nu waren er twee stemmen inplaats van één. Sanderson die gewend was, van uit den ouden tijd, toen hij nog aan de rennen meedeed — zoowel als nu in zijn tegenwoordig baantje — aan menigen doorwaakten nacht, hief zijn hoofd waakzaam op. Daarop stond hij onhandig, doch geluidloos op, ging op zijn teenen naar de deur en luisterde met ingehouden adem onder aan de kleine trap.

Het nut van radio in de practijk.

Aan boord van Marconi's jacht „Electra” zijn met succes proeven genomen om met korte golf de richting te vinden van draadloze installaties, een uitvinding vooral voor de zeevaart van belang, omdat in duisternis en mist varende schepen erdoor in staat worden gesteld dreigende gevaren te ontwijken. De „Electra” werd in verbinding gehouden met de draaiende antenne op South Fireland, die met tussenpozen van twee minuten seinen uitzendt, waardoor de juiste ligging van het schip ten opzichte van South Fireland werd aangegeven. Iedere sector van den cirkel, waarin de zender ronddraait, heeft n.l. een groep seinen alléén voor dien sector, zoodat het schip, dat het sein ontvangt, met behulp van een seinenkaart kan uitmaken vanwaar het sein komt, terwijl de afstand van den draadlozen vuurtoren op te maken is uit de kracht van de seinen. Een golflengte van 6.9 M. wordt gebruikt en is waarneembaar over honderd mijlen. Er wordt verzekerd, dat er geen bijzondere kennis noodig is voor de bediening van het ontvangstel. Het schip kan hierdoor dus nauwkeurig de plaats bepalen waar het zich bevindt. — Op onze foto ziet men Marconi aan zijn toestel op zijn jacht „Electra”.

De slecht sluitende deur boven was niet in 't slot en stond op een kier. Hij kon duidelijk de zware stem van Simon Danvers onderscheiden, en de zwakke, hikkende spraak van den zieke. Deze was weer bij zijn positieven; door den slaap was hij wel weer in orde, maar hij was absoluut uitgeput. Sanderson rekte zijn hoofd zoo ver mogelijk om de korte, afgebroken zinnestjes op te vangen. Zijn meester scheen iets van hem te vergen, wat de ander hem weigerde toe te staan.

„Neen... neen... Danvers, oude kerel, je begrijpt het niet.”

„Maar het is doodeenvoudig.” Zijn metgezel sprak overredend, zijn opkomend ongeduld bedwingend, als hield hij een kind voor den gek. „Zie je dan niet in, dat het mij het recht geeft, voor hen beiden zorg te dragen? Alleen maar je handteekening, hier — „Henry Blake” — onder deze regels, om te zeggen dat jij dat wenscht, en dat je dat goeddukt.”

Er volgde een antwoord zoo zacht en verward, dat Sanderson het niet kon verstaan. Daarna weer:

„Ja, ja. Ik weet, dat men het niet voor een rechtbank zou kunnen doorvoeren; Mrs. Blake is wat men noemt een vroom mensch — heb je me dat niet dikwijls genoeg gezegd? Je laatste wenschen zullen zeker door haar geëerbiedigd worden. Dat is alles, wat ik van je verlang.”

Er was een korte stilte, en daarna verhief de zwakke, stootende stem van den zieke zich weer, ditmaal op een kibbeltoon.

„Verd...! Wat geeft het... als zij beiden — zijn — de hemel mag weten — waar! Eer... jij ze gevonden hebt — als je ze ooit vindt —”

De korte vlam van levendigheid flakkerde uit en stierf weg met het eind van den zin. Daarna zeide Danvers iets op een zachteren toon, dan hij tot nog toe gedaan had. De luisteraar hield zijn adem in, en plotseling brak een schrille, hijgende kreet los van de lippen van den ongeziene Henry Blake, wiens eigenlijken

naam hij vannacht voor het eerst gehoord had. „Brown” had hij zichzelf altijd genoemd en zoo was hij ook door Danvers aangesproken bij iedere vroegere gelegenheid.

„Hier? niet hier — op Merrowby? — Goede Hemel!”

Vlak na dien kreet weerklonk een vlugge voetstap, die de vrouw van den ouden stalknecht met een schok deed opschrikken uit haar dommel, en die Sanderson haastig deed weggaan van het trapgat.

Danvers riep, met de hand boven aan de trap: „Mrs. Sanderson!”

„Ja, mijnheer?”

Ze stond op en haastte zich naar boven.

HOOFDSTUK VI.

De opgaande zon gloorde reeds in het Oosten, toen Danvers bij de zijdeur van Ashwynne binnenkwam. Hij dronk een sterke whisky en soda voor hij naar bed ging, hoewel niet om te slapen.

Het beeld van het menselijk wrak, dat hij achtergelaten had in het huis van den opzichter, hield zijn geest bezig. Hij was in 't minst niet overgevoelig; de ellende van het ziekbed van den verlatene liet hem

onbewogen behalve voor een ongeduldige minachting; maar hij was boos over den tijd, dien hij vermorst had, wachtend op de heldere oogenblikken van den zwakkeling, van wien zooveel afhing, dien hij opvoerde tot op het punt, waarover hij spreken wilde, en die hem steeds weer misleidde.

Verd... de gek! met zijn stomme zelfgenoegzaamheid en zijn koppige kuren! Er was geen medelijden geweest in Danvers' gemoed, toen hij de wacht gehouden had bij dat leelijk, verworpen gezicht, dat eens begiftigd was geweest met groote aantrekkelijkheid en levendigheid, en dat zelfs op het hoogtepunt van zijn roekeloos, onstandvastig bestaan buitengewoon knap geweest was. Geen medelijden; alleen stille woede, en een cynische verbazing, die hem altijd bewogen had als hij dat gezicht vergeleek met een ander — een meisjesgezicht; een meisje, dat ook donker was, zooals Blake in zijn jeugd was geweest, vóór een levenswijze vol avonturen en opwinding zijn nog dikke haren had doen grijzen. Een meisje met nog fijner besneden trekken en een ernst en schoonheid van oogen die Blake nooit gehad had.

Zeldzame bloemen worden gevonden in vreemden grond. Voor Simon Danvers kon de bloem, die hij wenschte, ik weet niet waar gegroeid zijn; dat kon

hem niet schelen. Geen gevoelen van dat soort zou hem hinderen. Zelfs als de ouderlijke wortel rot was, was zij niettemin begerlijk in zijn oogen.

Hij had zich nu eenmaal voorgenomen om haar ten koste van alles te verkrijgen, en dat voornemen verwezenlijkte hij liever stiekum dan openlijk. Maar zijn pogingen in die richting waren op een absolute weigering gestuit, die slechts zijn verlangen aanwakkerde. Kort daarna had hij alle punten van aanraking verloren, hij wist zelfs in het geheel niet, waar ze gebleven was. Een particuliere recherche had hem niet op 't spoor kunnen brengen en het was toen, dat hij zich bewust was, dat hij zijn doel ten koste van alles bereiken wilde.

Zoodat hij, nu hij het hervonden had, zich slapeloos heen en weer draaide.

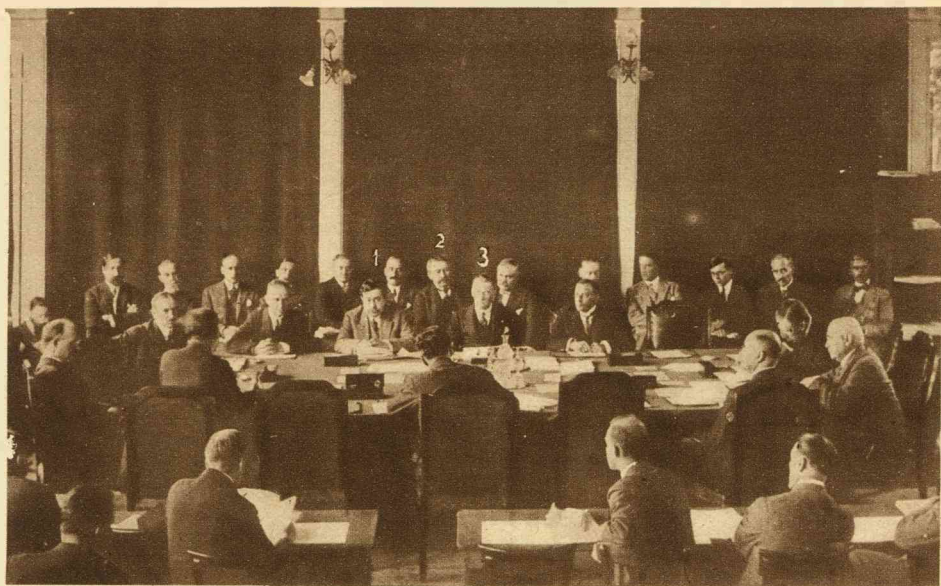
Zijn gasten zouden over een paar dagen heengaan, maar hij bedacht, dat hij Jim Warriner zou vragen om te blijven; dit was Warriner's eerste bezoek aan Engeland sinds verscheidene jaren, en dan voelt een man altijd behoefte aan vrienden, die hij denkt, verloren te hebben, en is blij, dat er een paar zijn, die hem welkom heeten.

Danvers veronderstelde, dat een tocht met het jacht genoeg voor Warriner zou zijn om hem te doen blijven, en deze zou goed gezelschap zijn in de verloren oogenblikken, zonder dat hij anderen in den weg zou loopen.

Het eerste begin van het plan, dat hij gemaakt had in die slapeloze uren, werd uitgevoerd toen de groote Lanchester dien morgen voor de deur van 't Dower House stilhield. Danvers had een paar gasten, waaronder Lady Millicent Weir, die hem verlieten, weggebracht naar het station.

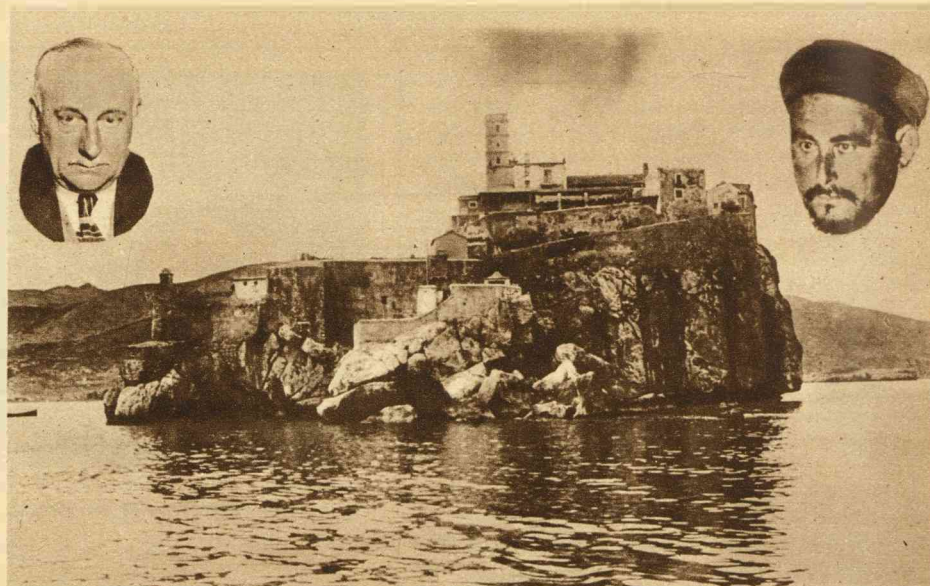
(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

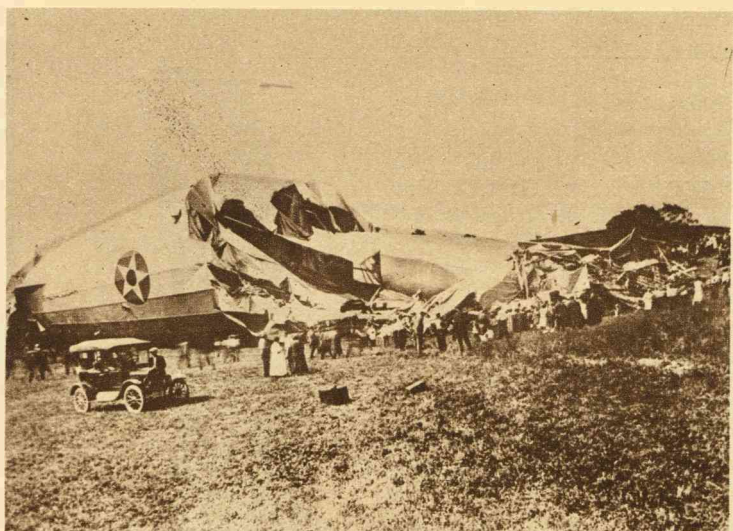
De zitting van den Volkenbond te Genève

Men ziet aan de tafel o. a. (1) Painlevé, Fransch premier en voorzitter der Volkenbondsvergadering, (2) Briand, (3) Chamberlain.

De landing der Spaansche troepen in Marokko

In het midden gezicht op Alhucemas, waar de Spaansche troepen met gunstigen uitslag zijn geland. Links: Generaal Primo de Rivera, de Spaansche dictator, rechts Abdel-Krim, de befaamde leider der Rif-Kabylen.

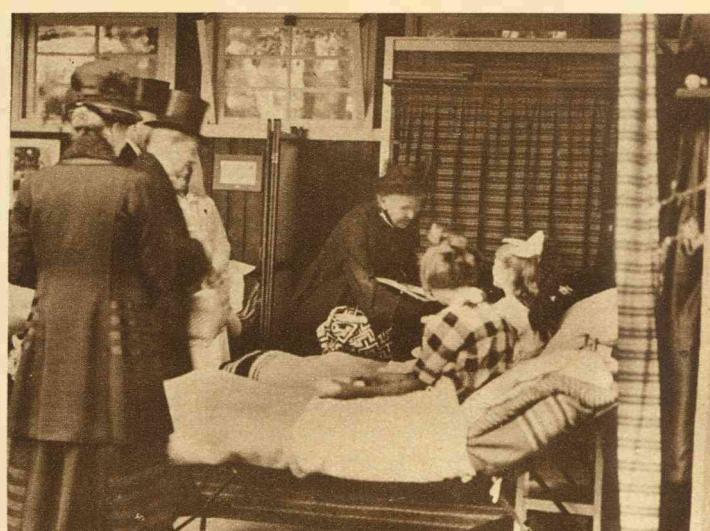
De verongelukte „Shenandoah“

Een foto van 't totaal vernielde bestuurbare luchtschip „Shenandoah“ zooals het gevonden werd te Ava, in den staat Ohio. Het mooie schip, dat enkele weken geleden nog Amerika's „trots van de lucht“ uitmaakte, is thans zooals men ziet nog slechts een ruïne.

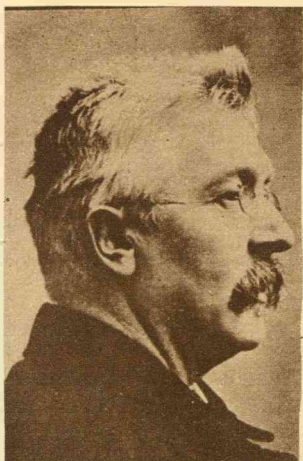
Louis Apol,

de bekende kunstschilder, die de vorige week zijn 75sten verjaardag vierde.

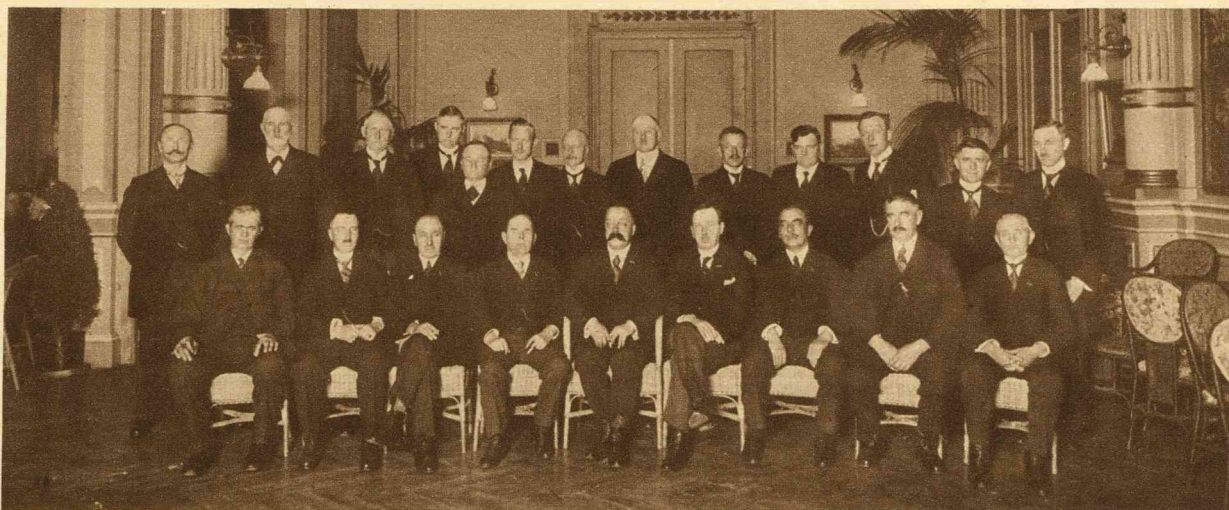
H. M. de Koningin-Moeder in Parkherstellingsoord No. 1

te Amsterdam. — H. M. onderhoudt zich met de jeugdige patientjes.

Jac. v. Looy,

de bekende schrijver, o. a. van „Jaapje“ en „Feesten“, vierde den 12en dezer in intimen kring zijn 70sten verjaardag.

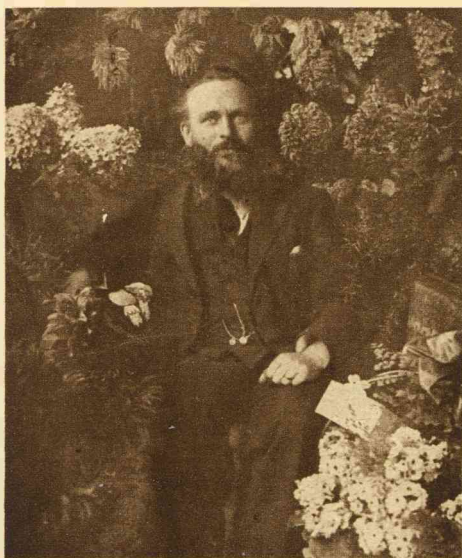
Het 25-jarig jubileum van den Nederl. Zuivel Bond

werd den 9en September l.l. te Scheveningen herdacht. — Een foto van het hoofdbestuur.

L. Wagenaar

Den 28sten September a.s. hoopt de heer L. Wagenaar, Rector van het Nederl. Isr. Seminarium te Amsterdam, zijn 70sten verjaardag te vieren.

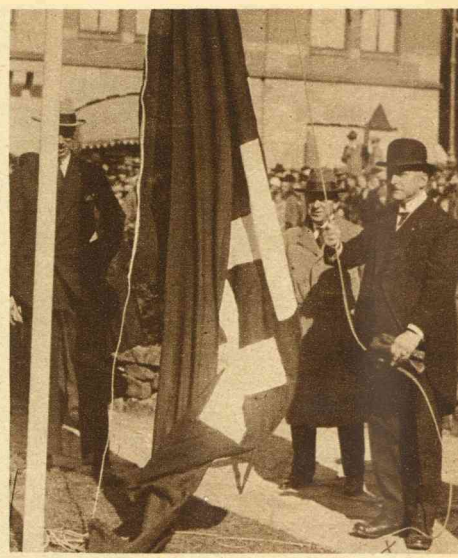
Chris Lanooy

Den eersten September was het 25 jaar geleden, dat de heer Chris Lanooy te Gouda zijn thans welbekende kunstpottenbakkerij begon. Hem werden te dier gelegenheid talrijke blijken van sympathie. Sinds eenige jaren werkt de heer Lanooy te Epe (Gld.)

Het Middendamterrein niet langer modderpoel,

doch herschapen in een Engelschen tuin, die Zaterdagmiddag l.l. officieel werd opengesteld. Links: de Amsterdammers bewonderen de metamorphose, rechts: de heer Jan ter Haar (x), Wethouder van Amsterdam, opent het plantsoen en hijscht de Amsterdamsche vlag.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Versterkend voedsel en nog wat.

Het is een bekend feit, dat bij vele menschen, datgene het meest gewaardeerd wordt, wat het meest geld gekost heeft. Wie zoo denkt, waardeert het water als voedingsmiddel heelemaal niet, want het kost niets. En daaropvolgend waardeert hij de in de tweede plaats belangrijkste voedingsstof, de koolhydraten, maar zeer weinig, omdat dit de goedkoopste voedingsstof is — gemiddeld veel goedkooper dan vet of eiwit. Spijzen, waarin deze laatste overwegen, gelden gewoonlijk als bij uitstek „versterkend” en wel omdat zij duurder zijn. Terwijl het redelijker zou zijn, wanneer de spijsen duurder zouden zijn, naarmate zij versterkender zijn.

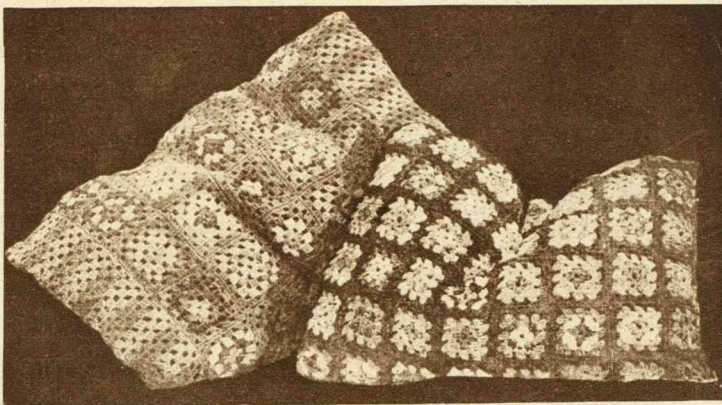
Zoo heet een biefstuk, die bijna geheel uit eiwit bestaat (het water daargelaten), in den volksmond zeer versterkend, evenals een ei, (eiwit en vet). Terwijl niemand er aan denkt een gewone boterham, een goede beschuit, een bord gort of wat aardappelen versterkend te noemen.

Toch verdienen al deze dingen het ten volle. Laat een biefstuk- en eiereter maar eens probeeren, de krachtprestaties na te doen van een boerenarbeider, die een heelen dag zwaar werk verricht, als spitzen, maaien, enz., en zich voedt met aardappels, brood en soms wat spekvet er bij; of van een Italiaanschen grondwerker, die in de gloeiende hitte de grondmassa's aan de Zwitsersche en Italiaansche spoorbanen verzet, op een manier, die de meer vleesch-etende (dus meer „versterkend” voedsel gebruikende) Zwitser hem niet nadoet, terwijl de Italiaan in hoofdzaak van macaroni, maïsapp, enz. leeft.

Heusch, als men een herstellende zieke of een ondervoed kind weer wil opkweeken, dan heeft men niet neer te kijken op koolhydraten, alsof die minder versterkend waren dan andere voedingsstoffen. Natuurlijk zijn alle voedingsstoffen tot op zekere hoogte onmisbaar. Geheel eenzijdige voeding is altijd verkeerd en ten slotte noodlottig, en van koolhydraten alleen kan de mensch evenmin leven als van water alleen.

Avondtoilet uit één stuk met aangeknippte godets van voren in de rok van cyclamenkleurige crepe georgette, afgezet met een breeden rand bloemen van zilver laise.

Twee gehaakte kussens van gekleurde sterren

Voor beide eigenaardige kussens kan met voordeel gebruik gemaakt worden van resten gekleurde wol. Alle sterren worden afzonderlijk gehaakt en bestaan uit een gekleurd middenvak en een donkeren rand. De sterren worden dan aan den verkeerden kant met fijne wol aan elkaar gezet.

Het patroon der sterren is als volgt:

De ster wordt begonnen met een ring van 8 kett. s., waarin 3 kett. s. het eerste stokje vervangen; dan volgen 2 stokjes, 4 kett. s., 3 maal 3 stokjes, 4 kett. s. waarna verbonden wordt aan de kett. s. vóór het eerste stokje. In den volgenden toer worden de stokjesgroepen door 2 kett.s. van elkaar gescheiden, terwijl op de hoeken 2 maal 3 stokjes om de kett. s. gewerkt worden en de stokjesgroepen niet door 2, doch door 4 kett. s. van elkaar gescheiden worden. De 4e toer wordt met zwart gewerkt.

Voor het eerste kussenovertrek zijn een 25tal sterren noodig; de rand is donkerblauw. De langs de zijanten aan te brengen 7 c.M. breede rand wordt gehaakt in de kleuren grijs en blauw: 4 stokjes, 1 kett. s. Het geheele kussen zal afgewerkt ongeveer 53 bij 37 c.M. groot zijn. Bij dit kussen, zoowel als bij het 2de, worden bij het aan elkaar zetten der sterren, de achterste lussen gebruikt, zoodat dus de bovenkant glad blijft.

Het andere kussen moet vaster gewerkt worden en is, samengesteld uit 48 sterren, 35 bij 48 c.M. groot. Onder het haakwerk moet een satijnen of satinetten voering van bijpassende kleur worden aangebracht, daar deze door het werk zichtbaar blijft. De achterzijde van het eerste kussen kan vervaardigd worden van blauwgrijze stof; het 2de kussen wordt aan beide zijden met haakwerk versierd.

De betekenis van den schoen in uw droom

Droomt u, dat u duur en zeer elegant schoeisel draagt, dan zullen u eerbewijzen betoond worden, of u zult een groote winst verkrijgen, droomt u echter van slechte en kapotte schoenen, dan duidt dit op armoede, schande en verlies; dit laatste is ook uw toekomst, als u droomt, dat u schoenen verliest. Loopt u in uw droom op te nauwe en te kleine schoenen, dan beteekent dit, dat u door eigen schuld smart en pijn zult lijden. Trekt u in uw droom een paar nieuwe schoenen aan, dan heeft dat altijd een goede betekenis, maar trekt u oude en gescheurde aan, dan krijgt u verdriet.

Droomt u, dat u schoenen koopt, dan wijst het erop, dat u iets heel overijld zal doen en er later spijt van zult hebben; of dat u schoenen laat aanmeten, dan duidt dit op voordeel, daarentegen wijst het op achteruitgang, als u in uw droom zelf schoenen maakt. Beoefent men in zijn droom het vak van schoenmaker, dan zal men erg in geldverlegenheid komen, is u echter schoenpoetser, dan zal beslag op uw zaken worden gelegd.

Ziet u een schoenmaker werken, dan zult u een wijs besluit nemen of onverwachts wat geld krijgen.

Recepten

Kerrieschotel.

Benoodigd: 50 Gr. koud vleesch, 200 Gr. rijst, 2 uien, 70 Gr. vet of boter, 4 dL. bouillon of water, 2 dL. magere jus, $\frac{1}{2}$ eetlepel kerrie.

Bereiding: Men fruit eerst de uien met de kerrie en 't vet in de koekenpan; daarna snijdt men het vleesch in kleine stukjes en voegt hierbij den bouillon, de jus, de gefruite ui en de kerrie. Dit alles laat men een half uur stoven.

Nu wordt de rijst op de gewone manier gekookt en het vleesch in een vuurvast schoteltje gedaan. De rijst wordt op het vleesch gelegd en op de rijst voor iederen persoon een spiegelei.

Men kan echter ook het vleesch en de rijst vermengen en in een vuurvast schoteltje doen, en met paneermeel bedekken, terwijl men hier en daar een klontje boter legt en er in den oven een bruin korstje op laat komen.

Men kan ook inplaats van spiegeleieren een omelet bakken, en deze in reepjes gesneden kruiselings op de rijst leggen. Voor de omelet heeft men dan noodig: 2 eieren, 2 lepels melk, wat zout en peper.

Voor bouillon gebruike men: water met maggi of oxo.

Witte ragoutsoep.

Benoodigd: 1 L. bouillon van kalfsvleesch (500 gram), 50 gram boter, 50 gram bloem, zout en peper, 1 d.L. melk, 2 eierdooiers, $\frac{1}{2}$ d.L. witte bordeauxwijn, 1 klein blikje champignons.

Bereiding: De boter en het bloem worden op de kachel vermengd. De bouillon, die eerst gezeefd is, wordt er, kokend, langzaam aan toegevoegd, terwijl men steeds roert. Men laat, steeds doorroerende, de soep 10 minuten koken; dan doet men er het zout, de peper en de melk bij. De champignons worden in de lengte doorgesneden en met het champignonnat in de soep gedaan, dan voegt men er den wijn aan toe.

In de soepterrine worden de eierdooiers geklopt, een lepel kokende soep wordt er langzaam aan toegevoegd en als deze goed vermengd is, wordt er een tweede lepel soep bijgedaan en al roerende de rest van de soep; op deze manier wordt schiften voorkomen.

Wist U...

dat gekookte inktvisschen in Italië een delicatessen zijn?

dat de zoogenaamde „Big Trees” in Californië meer dan 4000 jaar oud zijn?

dat voor lijders aan chirurgische tuberculose en voor allerlei met tuberculose bedreigde kinderen het strandleven aan onze Noordzeekust zeer gunstig is?

dat de resultaten der behandeling aan de Noordzeekust beter zijn dan aan de Oostzeekust, waar meer een vastelandklimaat heerscht?

dat in niet minder dan 1000 Italiaansche gemeenten bronnen van minerale wateren worden aangetroffen?

dat in vele dezer gemeenten zelfs een reeks van deze bronnen met geneeskrachtige werking aanwezig is?

dat de psycho-analyse een methode van onderzoek is, die in staat stelt, ook tot het niet-bewuste deel van het zieleleven door te dringen?

Dansjapon van geranium-roode crepe georgette, afgezet met zilvergalon. Het korte, van voren zeer wijde rokje is van teer rose crepe georgette, geborduurd met rood en zilver. Hierbij wordt een roodsatijnen onderrokje gedragen.

Eenvoudige hoed van geschoren fluweel met garneering van zwaar satijnen lint.

Eenvoudige vlugge hoed van donkerblauw fluweel met opgeslagen randje van achteren, en garneering van geruit lint en rosetten.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN

TWEDE BOEK — NA JAREN

14)

Bedoelt u met rouw zoo'n langen, zwarten sluier, als ze hier dragen en een stijve, zwarte jurk?"

„Sluiers worden in Holland bijna niet meer gedragen, maar wel zwarte kleeën.”

„Waarom?"

„Wel, omdat men, na een groot verlies, treurig gestemd is en dan vanzelf geen lust in vroolijke kleuren heeft.”

„Dat hoeft ook niet; maar je kunt je gewone goed toch dragen.”

„Maar dat is ongepast, dat staat zoo vreemd,” begint Freule Fontanges de Nérée, doordrongen als ze is van hetgeen de étiquette bij rouwen vaststelt.

Mady Bolk denkt er anders over en valt verontwaardigd in: „De menschen hebben er toch niet mee noodig. Moet ik dan mijn verdriet toonen door anders gekleed te gaan?"

„Als het gebruik 't voorschrijft, ja.”

„Ik ben geen modepop!” klinkt 't norsch. „En ik wil ook niet beklagd worden; als ik in de winkels kom, waar ik vroeger boodschappen deed voor moeder, wil ik niet, dat ze zeggen: „Ben-je in den rouw, arm kind? Heb-je een van je ouders verloren? Wanneer . . . en waaraan . . .”

„Mady! Niet zoo spreken,” berispt haar vader, angstig den indruk bespiedende, welken die onafhankelijke taal op zijn stiefzuster maakt.

Deze is één en al verbazing. Dat een meisje van veertien jaar er zulke besliste meningen op na houdt en er, zoo ongegeneerd, voor durft uitkomen, begrijpt ze niet.

„Hoor eens,” zegt ze eindelijk, op, wat zij denkt, overtuigend toon: „Je vader vindt het goed je aan mijn zorgen en aan mijn leiding toe te vertrouwen. Wil-je je dan niet door mij laten leiden?"

„Niet in een zaak, die mij alleen betreft.”

„Maar je bent nog te jong om er over te kunnen oordeelen.”

Mady trekt de schouders op en zegt weer op den droeven toon, die haar ruwe woorden, ook den vorigen dag, heeft verzacht: „U moet mij niet vergelijken met meisjes van mijn leeftijd. Ik ben niet jong . . . ik ben 't nooit geweest. Ik wil ook niet met u meegaan . . .”

„Bedoel je nu . . . om je rouwkleeren te bestellen?" vraagt Magda, schuchter, alsof zij het bakvischje en Mady de volwassene was, van wie de beslissing afhing.

„Nee . . . ik bedoel . . . met u meegaan naar Holland, zooals Papa 't schijnt te verlangen. Ik laat mij niet wegsturen, ik hoor bij Papa . . . en Papa bij mij, nu moeder er niet meer is . . .”

„Maar liefje, wat moet ik met een meisje, als jij bent, doen? Je weet toch, dat ik je geen tehuis en niets kan aanbieden . . .”

„Wat voor u goed genoeg is, zal 't ook wel voor mij zijn. Ik ben niet verwend . . . alleen door liefde, en die zult u mij wel geven, meer dan die vreemde dame.”

„Je vergeet, dat een man er anders voorstaat dan een meisje . . .”

„Kleed me dan als een jongen. Als ik mijn haar afknip en ik trek een matrozenpak aan, geen fantasie-costuum, maar een pillow broek en een donker wollen trui, dan kan ik me best aanmelden als scheepsjongen . . .”

„Je mooie haar afknippen, waar je moeder zoo trotsch op was?" zegt Cor, haar liefkoozend over haar kastanjebruine lokken strijkend.

„Moeder is er niet meer om er trotsch op te zijn,” klinkt het zoo intens weemoedig, dat Magda het tot in het diepst van haar ziel voelt en hartelijker, dan ze tot nu toe gesproken heeft, zegt: „Ik zal trachten moeders plaats bij je in te nemen, mijn arm kindje, en ik zal ook trotsch op je zijn . . .”

Mady kijkt haar verwonderd aan, als om het ongepaste van haar bemoeien te kennen te geven.

Dan keert zij zich weer tot haar vader en fluistert hem iets in, wat Magda niet verstaat, maar wel begrijpt en haar doet zeggen: „Ik zal nu maar naar 't hôtél teruggaan. Mijn tegenwoordigheid schijnt minder gewenscht te zijn.”

Ze is niet boos of beleedigd, daarvoor is zij te zacht van natuur en ook te apathisch. Een humeurs-uiting, van welken aard ook, past niet in haar kader van *perfect lady*. Maar, ze is wel verdrietig en teleurgesteld.

Ze vindt zichzelf een groot prul en ontzegt zich elken aanleg voor opvoedster en troosteres.

„Mady!” zegt Cor op een toon, dien 't kind blijkbaar nog nooit heeft gehoord. „Schaam je je niet?"

„Waarom, vader?" klinkt 't verschrikt, maar niet berouwvol.

„Je noodzaakt een bezoeker weg te gaan. Je valt mij erg tegen . . .”

„Wat u van mij verlangt is ook zoo heel erg,” mokt 't kind.

„Zeg dan ten minste dat het je spijt . . .”

Voor eens is Magda intuïtief paedagogisch. Ze voelt dat het verkeerd zou zijn het meisje te dwingen en zegt heel kalm: „Julie moet er nog maar eens samen over spreken. Ik begrijp dat het voor Mady afschuwelijk zou zijn om zoo maar met een vreemde mee te gaan . . . Ze moet er eerst van overtuigd zijn, dat het voor haar bestwil is en dat het voor Papa een geruststelling zou zijn haar in veilige handen te weten.”

Magda is zoo verbaasd over haar eigen durf, dat ze, zonder één woord meer te zeggen, met een enkelen hoofdknik, afscheid neemt.

Bij de deur van het appartement gekomen, voelt ze plotseling een warmen kus op haar gezicht en hoort

Bij de deur voelt ze een warmen kus op haar gezicht . . .

zij een bedroefd stemmetje fluisteren: „Het spijt me, dat ik brutaal ben geweest; maar ik ben zoo ongelukkig . . .”

Weer heeft Magda den tact om te zwijgen.

Ze maakt de deur open . . . en daalt de trappen af. Buiten gekomen heeft ze het gevoel alsof ze uit een benauwd droom wakker werd, of dat ze een drama in een schouwburg of bioscoop heeft gezien . . .

Ze heeft moeite te gelooven, dat zij een der handelende personen is geweest. Dan komt het haar voor, als ware zij plotseling tot een andere incarnatie overgegaan.

Sluimerende gedachten, latente eigenschappen zijn er in haar ontwaakt en tot hun recht gekomen. Ze is, vooral sedert ze alleen woont, te ego-centrisch geworden, om niet met zichzelf te beginnen en hetgeen er gebeurd is, niet eerst subjectief te beschouwen.

Langzamerhand echter breidt zich haar visie uit en tracht ze zich in de plaats te stellen van de anderen, 't meest in die van het arme kind . . . waarmee ze innig medelijden heeft. Ze telt het minder vleiende van haar optreden, tegenover haar, niet en tracht te begrijpen hoe vreeselijk het voor Mady moet zijn om, zoo kort nadat ze haar moeder heeft verloren, zich van haar vader te moeten scheiden om een vreemde te volgen, van wier bestaan zij zich waarschijnlijk niet eens bewust was.

En toch begrijpt zij, dat Cor haar niet mee kan nemen. In het hotel teruggekeerd, spant zij zich met ongewone concentratie in, om het levens-raadsel van vader en dochter op te lossen.

Voor het eerst betreurt zij het . . . niet rijk te zijn.

Vreemd, dat zij tot nu toe nog nimmer de behoefte aan grooten rijkdom heeft gevoeld.

Van haar standpunt vreemd, maar toch vanzelfsprekend: ze heeft enkel voor zichzelf moeten zorgen en daarvoor had zij genoeg.

Maar nu wil ze haar begroting ten behoeve van anderen uitbreiden en nu voelt ze pas de grenzen van haar kunnen.

Eén oogenblik aarzelt ze om de nuchtere beperktheid van haar geldmiddelen vast te stellen en laat zij haar verbeelding ongebreideld plannen maken.

Ze zal Cor een ongelimiteerd crediet . . . of een vaste toelage geven, in elk geval ruim voldoende om er, met Mady, van te kunnen leven, tot hij zich een nieuwe bron van inkomsten zal hebben geschapen.

Het zal slechts een tijdelijke hulp zijn en die zal hij niet weigeren, desnoods zal zij hem een voorschot geven, dat hij haar naderhand zou kunnen terugbetalen.

Wat zouden die twee gelukkig zijn bij elkander te kunnen blijven en wat zou haar eenzaamheid, waartoe ze wel spoedig zou moeten terugkeeren, minder zwaar drukken bij het besef, dat ze iets in zijn leven betekende.

Wellicht zou hij haar dan later eens opzoeken met Mady. Dan zou het kind wel niet zoo schuw en . . . wreed openhartig tegenover de vreemde tante zijn, want ze wist dan immers, dat zij het geluk om voor haar vader te kunnen zorgen, aan haar te danken had.

Ze zouden beste maatjes worden en zij zou hun, als tegen-beleefdheid, een bezoek kunnen brengen . . . en zoo langzamerhand zou de oude vriendschap weer herleven en . . . als Mady eens getrouwd was, zou zij haar plaats bij Cor innemen . . .

Tegen dien tijd zouden ze allebei over den leeftijd heen zijn dat er gevaar zou zijn voor meer teedere, vriendschaps-verstorende gevoelens, en zou de booze wereld er geen venijn uit kunnen zuigen.

Onwillekeurig moet Magda glimlachen, terwijl ze dat toekomstbeeld schept.

Ze is toch pas één-en-dertig, nog wat men een jonge vrouw noemt.

Om zoo afstand van haar jeugd te doen en naar den ouderdom te verlangen, moet ze wel heel onverschillig zijn of . . . moet er in haar hart een hooger, een heiliger, een machtiger gevoel zijn om alle andere aspiraties te overschaduwen en te vernietigen.

Blozend . . . als een jong meisje nog, bukt zij 't hoofd, als van schaamte. Dan heft zij het, met een trotsche, zelf-bewuste beweging op.

Er is geen reden voor. Haar liefde voor Cor heeft niét enkel de jaren, maar ook den schok van het terugzien weerstaan. Ze zou alles voor hem veil hebben, hem blindelings volgen verwaarts hij haar zou leiden, zijn ballingschap, zijn armoede met hem deelen.

Ze voelt zich zoo gelukkig, zoo licht gestemd, dat ze zichzelf nauwelijks herkent.

Voor 't eerst van haar leven . . . nadat hij er uit verdwenen is, wordt zij aan zichzelf geopenbaard, voelt zij mogelijkheden in zich, waarvan zij het bestaan nooit vermoedde. Nu lacht zij om haar vroegere lachheid, die zich gelaten heeft neergelegd bij 't geen haar als onvermijdelijk voorkwam.

Als zij er nu voorstond zou ze, in plaats van rustig op haar villa het plantenleven van een oude juffrouw te hebben geleid, er op uit zijn getrokken om hem te zoeken en niet gerust hebben, vóór ze veilig door zijn armen omklemd zou zijn geworden . . .

En steeds nog holt haar fantasie vooruit, duurt haar extase, groeit in haar een koortsige begeerte om goed te maken, wat zij misdaan, om in te halen, wat zij verzuimd heeft, zonder zich rekenschap te geven van de omstandigheden, zooals die waren en van de moeilijkheden die er nog zijn.

V. Ontnuchtering.

Dienzelfden avond nog komt Cor haar bezoeken en is hij getroffen over de totale verandering in haar voorkomen.

Hij heeft verwacht haar teleurgesteld, mogelijk ietwat onverschillig of beleedigd aan te treffen en ze komt hem stralend, vol vriendelijkheid, met ongekende energie tegemoet. 't Is of ze, sedert ze 's morgens bij hem was, een geestelijke verjongingskuur heeft ondergaan.

Nu vraagt zij hem of hij al gegeten heeft en, als hij aarzelend een excuus zoekt om haar uitnoodiging, die natuurlijk zal volgen, af te slaan, neemt zij de leiding in handen en bestelt zij hun gezamenlijk souper in een afzonderlijke kamer.

En weer zitten ze tegenover elkander, maar 't is nu niet hetzelfde . . . heelmaal niet.

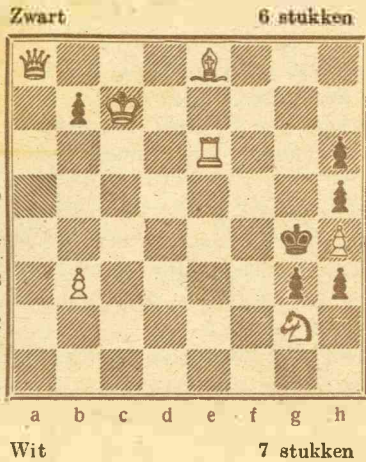
Magda is nu zoo zeker, zoo vastberaden in haar optreden, zoo geheel de gastvrouw.

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 42 (driezet).

Auteur: Konrad Erlin („Tidskrift för Schack”).

Oplossing no. 39 (zelfmat in twee zetten):

1. Pg3, hg3:
2. Lf3, g4 ♚.
1., h3.
2. Lf3, g4 ♚.

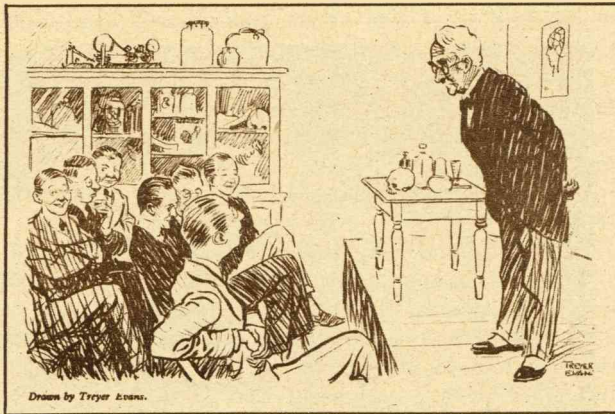
Uitslag eerste Oplossingswedstrijd.

Van de oplossers, die volhielden tot het einde, behaalden resp. E. de Korte, Kortgene, 32 punten (eerste prijs, f 10.— na loting), J. Schipper, Guntakel 32 p. (tweede prijs f5 —), A. Elbertse, Arnhem 24 p. (derde prijs f2.50), K. v. Oosten, Magerlang te Java 23 p. (troostprijs, gravure), H. J. Midde, 's-Gravenhage 20 p., G. A. Vugts, Someren 20 p., C. de Leeuw, Amsterdam 18 p., J. Spruyt Lz., Enkhuizen 16 p., A. Neyenhuis, 's-Gravenhage 11 p., enz. Vele anderen, die enkele problemen misten, en daardoor hun kans op een prijs verloren beschouwden, hielden op met inzendingen te sturen. Om dit te voorkomen zijn we nu een permanenten ladderwedstrijd begonnen, met een maandelijkschen prijs van f 2.50. Iedere oplosser, ook van een gedeelte der problemen, behaalt na korten of langeren tijd een prijs. Doet dus allen mee!!

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

HUISHOUDELIJKE 'EFFICIENCY.

M'n vrouw doet het nu zonder keukenprinsesje,
 Dat brengt een geduchte bezuiniging mee:
 We sparen nu uit: loon, pension en het restje,
 En ik ben heel veel matiger bij het diner.

Student: „Hoe lang kan een mensch zonder hersens leven?”
 Professor: „Wacht maar af!”

Van ons boekenplankje.

Prof. Dr. A. Philippi, *De groote Meesters in de Schilderkunst*. Een keur van 120 gekleurde afbeeldingen naar beroemde schilderijen van de vroegste Italiaansche Kunst en de Nederlandsche primitieven af tot aan het einde der achttiende eeuw, met beschrijvende tekst. Een mooier geschenk voor kunstliefhebbers is niet denkbaar. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

J. Huizinga, *Erasmus*. — Van deze zeer interessante studie over wellicht de meest bijzondere figuur uit de zestiende eeuw, verscheen zoo juist een tweede, herziene druk. — Haarlem, H. D. Tjeenk Willink en Zoon.

Jaarboekje voor Grafische Kunst. — Behalve een aantal zeer geslaagde afbeeldingen van moderne grafische kunstwerken, bevat dit jaarboekje ook een aantal belangwekkende bijdragen over grafische kunstenaars. — R'dam, W. L. en J. Brusse's Uitg. Mij.

J. H. F. Kohlbrugge, *Practische Sociologie*. — Deel I, Sociale opvoeding, de mensch in dienst der Maatschappij. — Dit is het eerste leerboek over de Sociologie in de Nederlandsche taal, en zal daarom velen, die deze wetenschap beoefenen, van harte welkom zijn. Het is zeer overzichtelijk en zakelijk geschreven en bevat een uitgebreide literatuur-opgave. — Groningen, J. B. Wolters.

E. Th. Witte, *Kamerplanten*. — Een zeer praktisch handboek tot het kweken van planten in de kamer. Met talrijke afbeeldingen en vijf platen. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Dammen.

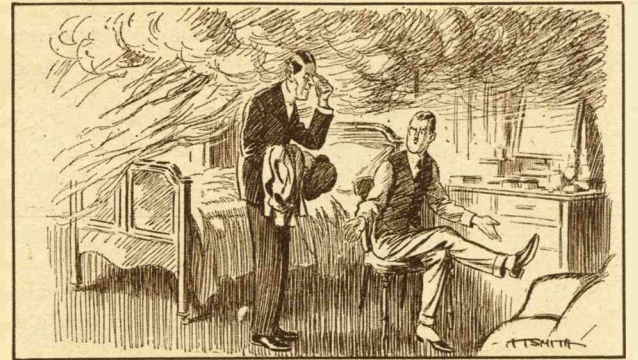
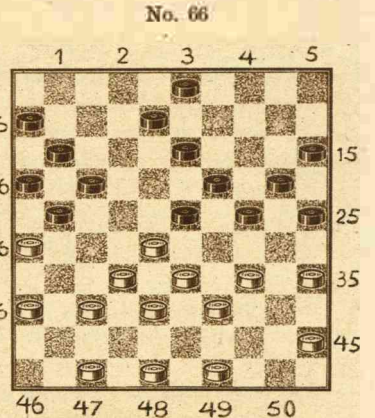
Een bloemlezing uit het internationale damleven.

Dr. A. MOLIMARD, te Ambert (France).

In dit partij-fragment van den grootmeester der strategie, het fijn-berekenende positie-talent, blijkt dat Dr. Molimard, oudkampioen van Frankrijk, toch ook eveneens in het slagspel niet voor de poes is, getuige de buitengewoon fraaie combinatie, waarmede hij deze partij in zijn voordeel wist te doen eindigen.

Wit speelt hier achtereenvolgens 28—22, 26 × 17, 33—29, 36 × 9! (zwart 28 × 37, het beste, want op 3 × 14 volgt onmiddellijk 39—33 en 35 × 2!). Nu kan wit niet 9—4 spelen, daar zwart dan door 8—13, wit 4 × 42 of 4 × 29, zwart 20—24 en 15 × 24 de witte dam opvangt met gelijk spel! Neen, wit speelt nu 39—33, zwart 3 × 14, wit 48—42, 49—44 en 35 × 2 wint! Een fraai berekende slagzet!

Geo.

Baron (die door zijn huisknecht is gewekt omdat zijn huis in brand staat): „Allemachtig nog aan toe, Simpson, waar heb je nu die andere slobkous van mij gelaten?”

VOOR DE JEUGD
EEN KWAJONGENSSTREEK.

(BIJ DE PLAATJES).

Muckie en Puck, twee ondeugende knapen,
 Twee goochemers in het bedenken van kwaad,
 Zagen op een keer juffrouw Muizebeen slapen,
 De appelenvrouw, op den hoek van de straat.

Zij slopen nabij en kietelden haar d'ooren,
 Maar rekenden eenigszins buiten den waard:
 Want Spitsneus, die 't zag, kwam stilletjes naar

[voren,
 En legde een stevigen knoop in hun staart.

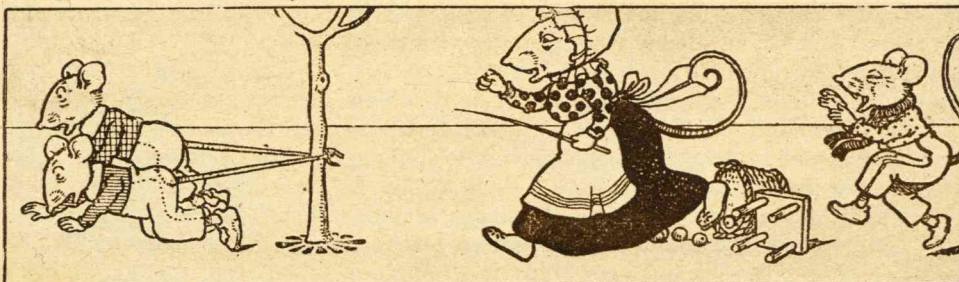
Vrouw Muizebeen werd met een gillette wakker
 En gooide van schrik heel haar appelmand om'
 Doch achter haar stond onze Spitsneus, de rakker'
 Die lachte, om wat er gebeurde, zich krom'

De deugnieten zetten het saam op een loopen,
 Doch werden gestuit door een boom in hun

[vlucht....
 Ze moesten hun grapje toen heel duur bekoopen,
 Nog dagenlang voelden ze hun achterwerk

HET FEEËNBAL.

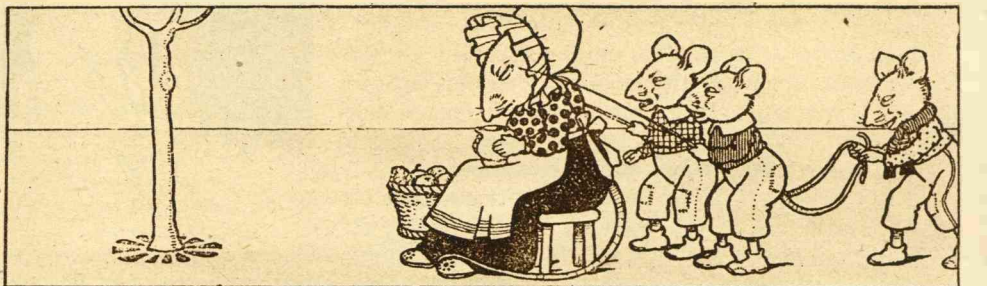
De maan stond helder
 Aan den met sterren
 bezaaiden hemel, toen er
 uit het allerslankste, en
 allerteerste lelietje een
 Feetje opsteeg, zóó aller-
 bekoorlijkst schoon dat
 het niet anders dan de
 koningin van dit etheri-
 sche volkje kon zijn!

alleen er twaalf had, en ook een groot aantal lichtende pikeurs; want als zoodanig deden namelijk glimwormpjes dienst, die uitstekend geschikt waren voor dit voorrijderschap.

Niet lang duurde het, of ze kwamen aan een stroomend beekje en hier

werd nu halt gehouden, uitgestegen, en in de notendopjes gestapt, die aldaar al gereed lagen, om de koninklijke gasten over te voeren. Zoodra ze aan land stapten, werden

ze al verwelkomd door het melodieuze nachtegallenlied en dit zou de muziek zijn voor heel den avond.

Met prachtige zilverglans verlichtte het bleke schijnsel van maan en sterren de donkere, oude stammen, een heir van Feetjes hielden zich daar gereed, om de hooge gasten te ontvangen, waarna de reidans begon, die zoo geheel in harmonie was met dit poëtisch plekje.

Vriendelijk-goedkeurend wuifden de toppen der boomen; en hun blaadjes wiegden ook mee op de rhythmische beweging, terwijl langzamerhand heel het bosch ontwaakte en allen meededen, aan zang of dans!

Zelfs de luie hommels lieten hun eentonig gezoem hooren en hier en daar vertoonde zich een huppelend hert, schuw rondziende bij al dat opgewekte leven in den anders zoo stillen zomerschen nacht.

Tot de ochtend duurde het bal voort, maar toen moesten de Feetjes zich toch ook weer terugtrekken in haar schuilhoekjes, wilden ze niet verpletterd worden door zoo menige ruwe aanraking!

Ze riepen elkaar dus een vroolijk „goeden morgen” toe en hipten weg, ieder in een bloemkelkje, waar ze nu heerlijk droomden van het schoone „bal champêtre.”

Zoodra het volle maan is, geeft de koningin weer zulk een schitterend feest en ieder der gasten verheugt zich evenzeer in dit blijde vooruitzicht.

OOM TOM.